

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

20e jaargang nr. C 114

11 mei 1977

Uitgave in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I *Mededelingen*

.....

II *Vorbereidende besluiten*

Economisch en Sociaal Comité

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 70/156/EEG van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan	1
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake mistlichten achter van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan	2
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake achteruitrijlichten van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan	3
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake parkeerlichten van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan	4
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende luchtbanden voor motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan	5
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake de verwarming van het interieur van motorvoertuigen	6
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake de wielbeschermingen	7
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende ruitwissers en ruitesproeiers van motorvoertuigen	8

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing der wetgevingen van de Lid-Staten betreffende defrosters en demisters van motorvoertuigen	9
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de binneninrichting van motorvoertuigen (identificatie van bedieningsknoppen en schakelaars, verklikkers en controlelampjes en meters)	10
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende gewicht en afmetingen van bepaalde motorvoertuigen	10
Advies inzake een voorstel voor een beschikking van de Raad tot wijziging van de beschikking met betrekking tot de harmonisatie van bepaalde voorschriften die van invloed zijn op de mededinging in het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren ...	11
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen die vinylchloride-monomeer bevatten en bestemd zijn om met levensmiddelen in aanraking te komen	13
Advies inzake voorstellen voor	
— een richtlijn van de Raad betreffende het in het verkeer brengen van tot de EEG goedgekeurde bestrijdingsmiddelen	
— een richtlijn van de Raad houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen	16
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende zesde wijziging van de richtlijn van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen	20
Advies inzake de ontwerp-resolutie van de Raad betreffende het overleg op communautair niveau ter zake van de vestiging van elektrische centrales en het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de instelling van een communautaire overlegprocedure inzake elektrische centrales die invloed op het grondgebied van een andere Lid-Staat kunnen uitoefenen	22
Advies inzake een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende financiële maatregelen van de Gemeenschap ter bevordering van het gebruik van steenkool voor de elektriciteitsproductie	24
Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van bepaalde Codexnormen inzake voor menselijke consumptie bestemde suikers	27
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de vereiste kwaliteit van het water voor de schelpdiereteelt	29
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de voor bepaalde voorverpakte producten toegestane gamma's van nominale hoeveelheden	30
Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de in het internationale reizigersverkeer geldende regeling inzake omzetbelastingen en accijnzen	33
Advies inzake een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de invoering van een communautair formulier van aangifte ten uitvoer	34
Advies over het onderwerp „Hoe de regionale ontwikkeling bijdraagt tot de oplossing van de werkloosheids- en inflatieproblemen door een evenwichtiger spreiding van de beroepsbevolking te bewerkstelligen”	35

II

(Vorbereidende besluiten)

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 70/156/EEG van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Statens betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 25 van 2 februari 1977, blz. 2.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 19 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 19 januari 1977,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 100,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies en een rapport inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport van de heer Clark, rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel, doch merkt hierover het volgende op:

1. Algemene opmerking

Het voorstel stemt het Comité tot voldoening, aangezien hiermede de reeks richtlijnen inzake de afzonderlijke onderdelen van motorvoertuigen wordt aangevuld met een algemeen stelsel van typegoedkeuring. Naar het oordeel van het Comité zal hiervan een stimulerend effect op de intracommunautaire handel uitgaan. Het dringt er bij de Raad op aan, dit voorstel als urgente kwestie te behandelen.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Volgens het Comité rijzen er ernstige moeilijkheden bij de toepassing van artikel 2, leden 2 en 3, ten aan-

zien van voertuigen die in derde landen geproduceerd zijn. Zijns inziens kan de overeenstemming met het goedgekeurde type voertuig uitsluitend doeltreffend worden vastgesteld in de fabrieken waar het voertuig wordt geproduceerd; het doet daarom de suggestie, aan de verlening van de typegoedkeuring de voorwaarde te verbinden dat ten aanzien van het recht van toegang tot de fabrieken waar het voertuig wordt gebouwd en de keuringsmethoden afspraken moeten bestaan tussen de Gemeenschap en het betrokken derde land.

2.2. Artikel 2, lid 2

Het Comité constateert dat de Engelse en de Franse tekst van elkaar afwijken en doet de suggestie, de Engelse tekst aan de Franse aan te passen.

2.3. Artikel 4

Het Comité is verontrust over artikel 4, leden 1 en 2, aangezien van vaagheid van verschillende passages in de tekst aanleiding kan geven tot sommige interpretatiemoeilijkheden en men zich daardoor uiteindelijk op dit artikel kan beroepen ten einde de nationale industrie te beschermen.

Het Comité dringt erop aan dat de op basis van dit artikel te nemen maatregelen beperkt blijven tot de gevallen

waarin een sterk en ook voldoende vermoeden bestaat dat het voertuig gevaar oplevert voor de verkeersveiligheid.

2.4. Aangezien de gevolgen van de overeenkomstig deze richtlijn verleende typegoedkeuring in de gehele Gemeenschap merkbaar zullen zijn, doet het Comité een beroep op de Commissie, er zorg voor te dragen dat de Lid-Staten bij verlening van een typegoedkeuring voor een in een derde land geproduceerd motorvoertuig zo gecoördineerd mogelijk te werk gaan.

Voorts dringt het Comité er bij de Commissie en de Raad op aan, voor ogen te houden dat het voor de Gemeenschap van belang is dat zij als tegenprestatie van de naar de Gemeenschap exporterende derde landen ook voordelen krijgt.

Uit rationalisatie-overwegingen stelt het Comité voor, de formulieren van de bijlagen I en II te vervangen door één enkel formulier dat aan beide doelstellingen beantwoordt, d.w.z. een inlichtingenformulier dat tevens dient als formele kennisgeving van de typegoedkeuring.

Tevens is het Comité van oordeel dat het document van bijlage III van Richtlijn 70/156/EEG, nl. het certificaat van overeenstemming, dat niet onder het toepassingsgebied van dit richtlijnvoorstel valt, overbodig is, aangezien de in dit formulier vervatte gegevens reeds zijn vermeld op de op elk voertuig aangebrachte voorgeschreven plaat.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake mistlichten achter van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 31.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 12 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen van 12 januari 1977,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport van de heer Masprone, rapporteur,

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het richtlijnvoorstel, aangezien gebleken is dat het mistachterlicht van groot nut is voor de verkeersveiligheid. Het Comité wil niet ingaan op alle technische problemen die in dit verband rijzen, noch gedetailleerde voorschriften voorstellen; het legt er echter de nadruk op dat het mistachterlicht ook onder de slechtste weersomstandigheden doeltreffend moet werken, zoals bepaald in de wegenverkeersreglementen der afzonderlijke Lid-Statens, waarvan de uniformisering op communautair niveau gewenst wordt.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Statens inzake achteruitrijlichten van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 41.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 12 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 12 januari 1977,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het mondelinge verslag van de heer Masprone, rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake parkeerlichten van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 52.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 12 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen van 12 januari 1977,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies en een rapport inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

Gezien het rapport van de heer Masprone, rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie. Het vestigt echter de aandacht van de communautaire instanties op de opmerkingen in het rapport van de Afdeling.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende luchtbanden voor motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 1.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 14 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het van 14 januari 1977 daterende verzoek om advies van de Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het op 25 januari 1977 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening met het opstellen van een advies en een rapport inzake dit vraagstuk te belasten,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het door de heer Masprone, rapporteur, en de heer De Grave, co-rapporteur, opgestelde rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité keurt dit richtlijnvoorstel goed. Toch brengt het hierbij de volgende opmerkingen naar voren.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Comité merkt op dat in het richtlijnvoorstel een aspect van de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften van de Lid-Staten betreffende motorvoertuigen aan de orde wordt gesteld dat vooral op de veiligheid van het wegverkeer betrekking heeft. Bijgevolg is de

omschrijving van de eigenschappen van de luchtbanden met betrekking tot de veiligheid – zoals de weerstand tegen het klappen van de band, het onder spanning blijven, de wegvastheid, enz. – van het grootste belang.

1.2. Daarom verzoekt het Comité de Commissie vooral het vraagstuk van het op spanning blijven van het geheel van wiel en band (luchtband, velg, ventiel en binnenband) te laten bestuderen, hoewel zij van mening is dat de veiligheid der banden voor een groot deel beïnvloed wordt door het gedrag van de gebruiker. Zij meent dat deze spanning zo lang mogelijk onveranderd moet blijven, en in ieder geval gedurende een minstens twee maal zo lange tijd als die welke de gebruikers normaliter met het oog op de controle van de bandenspanning wordt aangeraden, gezien het feit dat sommige gebruikers zich niet geregeld aan de instructies van de fabrikant houden.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 1

2.1.1. Het Comité merkt op dat motorvoertuigen die een snelheid van meer dan 210 km per uur kunnen bereiken en op basis van de kaderrichtlijn zijn goedgekeurd, eigenlijk niet met van een EEG-goedkeuringsmerk voorziene luchtbanden mogen worden uitgerust. Het is dan ook wenselijk, de in artikel 1 opgenomen omschrijving van een „voertuig” als volgt aan te vullen:

„... door de constructie bepaalde maximumsnelheid van meer dan 25, doch ten hoogste 210 km per uur, alsmede aanhangwagens daarvan”.

2.1.2. Voertuigen waarmee een snelheid van meer dan 210 km per uur kan worden bereikt, worden slechts in kleine series gemaakt en leveren hoge prestaties. De lucht-

banden ervoor worden vrijwel uitsluitend voor het betrokken model ontworpen. Voor zowel de bandenfabrikant als de autoconstructeur is het bijgevolg een prestegekwestie, alleen materiaal van zeer hoge kwaliteit te gebruiken.

2:1.3. Voorts merkt het Comité op dat de technische voorschriften van de richtlijn niet van toepassing dienen te zijn op banden die uitdrukkelijk ontworpen en vervaardigd zijn voor wagens die vóór 1950 zijn gebouwd, aangezien deze gering in aantal zijn. Het Comité merkt tevens op dat zeer speciale banden, zoals die welke worden gebruikt voor autoraces en -rally's speciaal op de voertuigen en op de circuits worden afgestemd. Deze banden dienen daarom van het toepassingsgebied van de richtlijn te worden uitgesloten.

2.1.4. Het Comité acht het gewenst dat de tekst achter het derde streepje „luchtband” als volgt wordt gewijzigd:

„„luchtband”, elke nieuwe luchtband, bestemd voor na 1950 gebouwde voertuigen met een maximumsnelheid van ten hoogste 210 km per uur. Niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen luchtbanden die uitdrukkelijk zijn ontworpen en vervaardigd voor sportwedstrijden.”.

2.2. Artikel 6, leden 1 en 2

2.2.1. Het Comité wijst op het uit lid 1 voortvloeiende gevaar dat sommige Lid-Staten nieuwe technische belemmeringen in het leven zullen roepen die strijdig zijn met de geest van de richtlijn. Het is voorts van mening dat de in lid 2 vastgestelde termijn van zes weken veel te lang is, daar in dit geval de veiligheid van de consument ernstig in gevaar wordt gebracht.

3. Ten slotte vestigt het Comité de aandacht van de Commissie op de in het rapport van de Afdeling opgenomen opmerkingen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake de verwarming van het interieur van motorvoertuigen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 22.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 14 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen van 14 januari 1977,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport van de heer Masprone, rapporteur,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie, maar vestigt de aandacht van de communautaire instanties op de opmerkingen die in het rapport van de Afdeling zijn opgenomen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten inzake de wielbeschermingen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 27.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 14 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 14 januari 1977,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Het Comité stemt in met het richtlijnvoorstel; niettemin wil het de volgende opmerkingen maken:

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977 de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake dit onderwerp,

1. Het richtlijnvoorstel bevat, in het bijzonder in de paragrafen 2.1.2.1, 2.1.2.2 en 2.1.2.3 constructievoorschriften.

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

2. In dit verband verzoekt het Comité de Commissie haar gedachten te laten gaan over het feit dat het op het gebied van de veiligheid van het gebruik van motorvoertuigen gewoonlijk zoveel mogelijk wordt vermeden constructievoorschriften uit te vaardigen. Het zou beter zijn aan te geven aan welke prestatienormen de constructie moet beantwoorden, waarbij de constructeur vrij is op de wijze die hij het geschiktst acht, aan deze normen te voldoen.

Gezien het rapport van de rapporteur, de heer Masprone,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

3. Daarom verzoekt het Comité de Commissie te overwegen of het wellicht mogelijk is prestatienormen uit te vaardigen die, bij wijze van voorbeeld, op de volgende factoren zouden kunnen worden gebaseerd:

- proefsnelheid;
- nat wegdek;
- af te leggen afstand op nat terrein;

— gevolgen voor een voertuig dat op een voorgeschreven afstand volgt.

De proef dient te worden uitgevoerd met banden waarmee het voertuig normaal is uitgerust.

4. Het Comité vestigt ten slotte de aandacht van de Commissie op de opmerkingen die in het rapport van de Afdeling zijn opgenomen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende ruitewissers en ruitesproeiers van motorvoertuigen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 43 van 21 februari 1977, blz. 1.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 22 november 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 22 november 1976,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 23 november 1976, de Afdeling voor industrie met het opstellen van een advies inzake deze materie te belasten,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

Gezien het rapport van de rapporteur, de heer Masprone,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met dit voorstel, maar vestigt de aandacht van de communautaire instanties op een aantal opmerkingen die in het rapport van de Afdeling zijn opgenomen.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing der wetgevingen van de Lid-Staten betreffende defrosters en demisters van motorvoertuigen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 43 van 21 februari 1977, blz. 24.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 22 november 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 22 november 1976,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 23 november 1976, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies en een rapport inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport dat is ingediend door de heer Masprogne, rapporteur, en de heer De Grave, co-rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie doch merkt hierover het volgende op:

1. Het constateert tot zijn voldoening dat met het richtlijnvoorstel beoogd wordt, een grote mate van verkeers-

veiligheid te verwezenlijken m.b.t. het zicht van de bestuurder tijdens het rijden. Het merkt op dat de autofabrikanten door de technische vooruitgang op dit gebied nieuwe procédés zouden kunnen toepassen (b.v. elektrische voorruitverwarming).

2. Het Comité wijst er evenwel op dat de vaststelling van de richtlijn geenszins inhoudt dat in sommige gevallen andere klassieke hulpmiddelen die ervoor moeten zorgen dat de bestuurder een goed zicht heeft (spuitbussen, doeken) overbodig worden. In elk geval blijven het gezonde verstand van de bestuurder en het rekening houden met de medemens de doorslaggevende factor voor de verkeersveiligheid. De bestuurder moet pas gaan rijden wanneer hij door de voorruit van zijn voertuig zoveel zicht heeft als voor het veilig rijden vereist is. Dit zicht wordt in veel gevallen sneller en goedkoper verkregen door de voorruit met de hand schoon te maken.

3. Daarentegen is het absoluut noodzakelijk dat de defrosters en demisters tijdens het rijden voortdurend ervoor zorgen dat de ijsafzetting en de dampanslag op de voorruit verdwijnt. Volgens het Comité kan, gezien de huidige stand van de techniek, ook door middel van een bij een minder lage temperatuur dan -18°C te verrichten test aan deze eis worden voldaan, aangezien tijdens het rijden de dampanslag ook bij temperaturen van lager dan -18°C verdwijnt. Daarom wordt de Commissie verzocht, de voorgestelde temperatuurlimiet nogmaals te bezien en daarbij het nut van de hogere kosten die hiermee gemoeid zijn en de redenen die in het rapport van de Afdeling worden aangevoerd in haar overwegingen te betrekken.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de binneninrichting van motorvoertuigen (identificatie van bedieningsknoppen en schakelaars, verklikker en controlelampjes en meters)

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 43 van 21 februari 1977, blz. 49.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 22 november 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 22 november 1976,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 23 november 1976, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening met het opstellen van een advies inzake deze materie te belasten,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

Gezien het rapport van de heer Masprone, rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel van de Commissie, maar vestigt de aandacht van de communautaire instanties op de opmerkingen die in het rapport van de Afdeling zijn opgenomen.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de Lid-Staten betreffende gewicht en afmetingen van bepaalde motorvoertuigen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 15 van 20 januari 1977, blz. 4.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 14 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen van 14 januari 1977,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport van de heer Masprone, rapporteur,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met dit voorstel, maar vestigt de aandacht van de communautaire instanties op een aantal opmerkingen die in het rapport van de Afdeling zijn opgenomen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een beschikking van de Raad tot wijziging van de beschikking met betrekking tot de harmonisatie van bepaalde voorschriften die van invloed zijn op de mededinging in het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 14 van 19 januari 1977, blz. 5.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 10 december 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 75 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 10 december 1976,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 75,

Gezien Beschikking 65/271/EEG van de Raad d.d. 13 mei 1965 met betrekking tot de harmonisatie van bepaalde voorschriften die van invloed zijn op de mededinging in het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren ⁽¹⁾,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 14 december 1976, de Afdeling voor vervoer- en communicatiewezen te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het door de Afdeling voor vervoer- en communicatiewezen tijdens haar 110e vergadering van 9 maart 1977 goedgekeurde advies,

Gezien het mondelinge verslag van de heer Renaud, rapporteur (artikel 29 van het Reglement van Orde),

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting d.d. 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

Overwegende dat in artikel 15 van de beschikking van 13 mei 1965 is bepaald dat „de Commissie elke twee jaar aan de Raad verslag uitbrengt over de uitvoering van deze beschikking en, in voorkomend geval, voorstellen doet ter wijziging of aanvulling in verband met de totstandbrenging van de gemeenschappelijke markt en de ontwikkeling van het gemeenschappelijk vervoerbeleid” ⁽²⁾;

Overwegende dat het in artikel 15 van de beschikking van 13 mei 1965 bedoelde verslag in zeker opzicht samenvalt met andere, vollediger verslagen inzake de

— met het begrip openbare dienst verbonden verplichtingen ⁽³⁾,

⁽¹⁾ PB nr. 88 van 24. 5. 1965, blz. 1500.

⁽²⁾ PB nr. 88 van 24. 5. 1965, blz. 1503.

⁽³⁾ PB nr. L 156 van 28. 6. 1969, blz. 1.

— gemeenschappelijke regels voor de normalisatie van de rekeningstelsels van de spoorwegondernemingen ⁽⁴⁾,

— harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer ⁽⁵⁾,

— steunmaatregelen op het gebied van het vervoer ⁽⁶⁾;

Overwegende dat de in deze beschikking neergelegde doelstellingen ten dele reeds bereikt zijn en een aantal op deze beschikking gebaseerde voorstellen thans bij de Raad in behandeling zijn,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Wanneer men constateert dat de Commissie bij de Raad voorstellen heeft ingediend voor verordeningen op het gebied van de belastingen, de overheidsmaatregelen en de voorschriften op sociaal gebied (Titels I, II en III van de beschikking van 13 mei 1965) en dat de Raad een groot aantal ervan reeds heeft vastgesteld, dan lijkt een algemeen verslag over de uitvoering van de beschikking van 13 mei 1965 zeker overbodig.

2. Het Comité stelt zich echter op het standpunt dat hieruit niet mag worden geconcludeerd dat de huidige stand van zaken bij de harmonisatie van de concurrentieverhoudingen bevredigend is (uitblijven van beschikkingen of leemtes in de tenuitvoerlegging van de volgende regelingen: berekening van de motorrijtuigenbelasting, aftrekbaarheid van de BTW op motorbrandstoffen, financiële zelfstandigheid van de spoorwegondernemingen, compensatievergoedingen voor verplichtingen van openbare dienst voor het vervoer van personen over de weg, harmonisatie van de voorschriften van sociale aard).

3. Ten einde meer rekening te houden met de fases waarin de verwezenlijking van het gemeenschappelijk beleid zal plaatsvinden, dient de harmonisatie van de concurrentieverhoudingen te worden beoordeeld in een breder verband en tevens de marktordening te omvatten.

⁽⁴⁾ PB nr. L 156 van 28. 6. 1969, blz. 6.

⁽⁵⁾ PB nr. L 77 van 29. 3. 1969, blz. 49.

⁽⁶⁾ PB nr. L 130 van 15. 6. 1970, blz. 1.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité

Basil de FERRANTI

**Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen die vinylchloride-mono-
meer bevatten en bestemd zijn om met levensmiddelen in aanraking te komen**

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 16 van 21 januari 1977, blz. 8.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 11 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 100,

Gezien het verzoek van de Raad van de Europese Gemeenschappen om advies d.d. 11 januari 1977,

Gezien het op 25 januari 1977 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie met het opstellen van een advies en een rapport te belasten,

Gezien het advies dat de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie op 8 maart 1977 heeft opgesteld,

Gezien het door de rapporteur, de heer De Grave, voorgelegde rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 gehouden 147e zitting, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met meerderheid van stemmen (één stem tegen, vier onthoudingen) is goedgekeurd.

Het Comité keurt het richtlijnvoorstel goed en maakt hierbij de volgende aantekeningen:

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Comité stelt vast dat aan dit richtlijnvoorstel behoefte bestaat doordat materialen in de handel konden worden gebracht terwijl onvoldoende bekend was over alle gevolgen van vinylchloride voor de gezondheid.

Hoewel een regeling op basis van positieve lijsten niet al deze risico's kan uitsluiten, meent het Comité dat in de „kaderrichtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen bestemd om met levensmiddelen in aanraking te komen” (1) en in het voorontwerp van richtlijn inzake „plastics” terecht voor de samenstelling van positieve lijsten wordt gepleit.

1.2. Volgens het Comité moet voorts meer vaart worden gezet achter de werkzaamheden op grond waarvan de Commissie een richtlijn kan indienen betreffende de materialen en voorwerpen van plastic die in aanraking komen met levensmiddelen; deze richtlijn moet gebaseerd zijn op het beginsel van voldoende stringente positieve lijsten. Het verzoekt de Commissie, prioriteit te geven aan dit probleem.

1.3. Aangezien er echter een groot aantal materialen in de handel is, moet de Commissie reeds nu voorlopige maatregelen voorstellen die nog steeds voortvloeien uit het systeem van de „negatieve lijsten”; dit systeem houdt in dat reeds in de handel gebrachte produkten waarvan het gevaar is komen vast te staan, worden verboden of aan kwantitatieve beperkingen worden onderworpen. Dienaangaande merkt het Comité op dat uit lopende wetenschappelijke onderzoeken naar andere monomeren die in de industrie van plastics worden toegepast nu al blijkt dat zich soortgelijke problemen kunnen voordoen bij produkten waarvan de onschadelijkheid niet is bewezen. Er moeten dus in afwachting van het resultaat van alle werkzaamheden op Gemeenschapsniveau nu reeds veiligheidsmaatregelen worden getroffen. In de allereerste plaats dringt het Comité er bij de Commissie op aan, het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding over de meest gebruikelijke andere monomeren te raadplegen.

(1) PB nr. L 340 van 9. 12. 1976.

1.4. De Commissie wil met haar werkzaamheden bereiken dat van de maatregelen die in een aantal Lid-Statens reeds van kracht zijn, de meest stringente voor de gehele Gemeenschap gaan gelden. In dat verband valt het te betreuren dat de Commissie volgens het Gemeenschapsrecht slechts kan optreden op basis van artikel 100 (of van kaderrichtlijnen ter uitvoering van dit artikel). Zij kan dus niet optreden wanneer regelingen in de Lid-Statens ontbreken, maar alleen wanneer ten minste één nationale bepaling is ingevoerd of gemeld. Zo valt het ook alleen maar te betreuren dat er zoveel tijd is verstreken voordat een richtlijnvoorstel is ingediend en dat het tijdstip van inwerking-treding nog zo ver weg ligt.

1.5. Het Comité merkt op dat het richtlijnvoorstel geen betrekking heeft op drinkwaterleidingen van PVC (met name door het Wetenschappelijk Comité genoemd), verpakkingen van farmaceutische specialiteiten, protheses, medische apparatuur, verpakkingen van cosmetische producten, vloer- en wandbedekkingen, autostoelen, enz. Wil men de risico's als gevolg van het contact met vinylchloride beperken, dan moet de Commissie onverwijld alle vormen van blootstelling onderzoeken en een algemeen programma op dit gebied opstellen.

1.6. Het Comité stelt vast dat dit richtlijnvoorstel een instrument is tot beperking van de migratie van monovinylchloride, doch dat algehele eliminatie hiervan met dit voorstel niet kan worden bereikt. Het beseft dat het niet mogelijk is, zonder meer af te zien van een produkt dat in korte tijd andere verpakkingsmaterialen vrijwel heeft verdrongen. Het meent echter dat dit risico zoveel mogelijk moet worden beperkt en dat aan de volgende aanvullende maatregelen zou kunnen worden gedacht:

- stimulering van het gebruik van of omschakeling op andere materialen van plastic (ook de complexen) of niet uit plastic vervaardigde materialen, ofwel ten minste vrije keuze voor de gebruiker;
- het aanbrengen van een film waardoor migratie wordt tegengegaan;
- beperking van sommige toepassingen en tijdelijke stopzetting van de uitbreiding van de toepassingsvormen.

Het schijnt dat de omvang van de migratie vooral afhankelijk is van de tijd gedurende welke een vloeistof in contact is met de verpakking, en niet zozeer van de aard van de vloeistof. Daarom vraagt het Comité zich af of het niet noodzakelijk is, het gebruik van PVC-verpakkingen te reserveren voor aan bederf onderhevige levensmiddelen en de toepassing van plastic-complexen of andere materialen voor de andere levensmiddelen voor te schrijven.

1.7. Het Comité ziet in dat iedere verpakking aan de hand van een reeks factoren moet worden beoordeeld:

- giftigheid van de bestanddelen,
- hygiëne,

- sterkte en eenvoud in het gebruik,
- fabricagekosten,
- moeilijkheden en kosten in verband met de verwijdering en mogelijkheden voor hergebruik of recycling,
- politiek inzake grondstoffenbevoorrading, enz.

Het verzoekt de Commissie, deze problemen in hun algemeen verband en niet uitsluitend los van elkaar te bezien.

1.8. Het Comité aanvaardt de voorgestelde waarden, die aan de hand van de technologie en de analysemethoden tot stand zijn gekomen; het beschouwt deze echter als een zuiver tijdelijke voorzorgsmaatregel, die in een ruimer verband en in het licht van de vooruitgang van de wetenschappelijke kennis en de technieken moet worden herzien.

Bij de huidige stand van de kennis acht het Comité het principe van een toelaatbaar niveau in het geval van een kankerverwekkende stof echter onaanvaardbaar. Het bestaan van een „no-effect level” is immers nooit bewezen.

1.9. Het Comité vraagt zich af hoe het beginsel „de vervuiler betaalt” in geval van schade kan worden toegepast. Het bepalen van de aansprakelijkheid vormt een onopgelost probleem, evenals het leveren van het bewijs dat er een causaal verband bestaat tussen mogelijke schade en blootstelling aan vinylchloride; vinylchloride komt immers in vele vormen voor en blootstelling hieraan kan op verschillende manieren geschieden. De latentietijd tussen de eerste blootstelling aan deze stof en de gevolgen hiervan bedroeg 20 of bij sommige werknemers zelfs 30 jaar. Het Comité stelt vast dat het aansprakelijkheidsprobleem thans nog onopgelost is en dat met name als gevolg van het handelsverkeer van goederen, de betekenis van de nationale grenzen weer actueel kan worden.

1.10. Zolang er nog risico's zijn, dient de Gemeenschap de bevolking de nodige voorlichting te verstrekken, zodat de consument dit risico kan verminderen. De Commissie zou op grote schaal bekendheid moeten geven aan de resultaten van wetenschappelijke onderzoeken, ten einde zowel onder- als overschatting van deze risico's te voorkomen.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 4

2.1.1. Het Comité is van oordeel dat bijlage I niet zonder raadpleging van de betrokken kringen kan worden gewijzigd.

2.1.2. Het neemt er nota van dat de Commissie het Raadgevend Comité voor levensmiddelen zal raadplegen alvorens een wijziging op deze bijlage voor te stellen.

2.2. Artikel 6

2.2.1. In een derde lid zou moeten worden bepaald dat deze richtlijn behoudens verlenging in werking treedt voor een periode die beperkt is tot één jaar.

2.2.2. Voorts dringt het Comité erop aan dat al het mogelijke wordt gedaan om deze richtlijn vóór 1 juli 1978 te doen toepassen.

2.3. Bijlage I

2.3.1. Het Comité stelt vast dat met uitzondering van de aan de consument verkochte lege verpakkingen tegelijkertijd aan twee grenswaarden moet worden voldaan:

- een grenswaarde voor de migratie van monomeer in levensmiddelen. De gekozen waarde ligt dicht bij de technische detectiegrens;
- een grenswaarde van monomeer in het materiaal. Deze grenswaarde ligt dicht bij de technische mogelijke

minimumgrens bij de fabricage. (Zij wordt van 1 op 5 ppm gebracht wanneer het copolymeren betreft die niet bedoeld zijn als verpakking of recipiënt voor vloeibare levensmiddelen).

2.3.2. Deze twee grenswaarden te zamen vormen een voorzorgsmaatregel ten behoeve van de consument. De tweede grenswaarde biedt een zekere garantie voor de talrijke ondernemingen uit de voedingsmiddelenindustrie. De eerste grenswaarde blijft echter onontbeerlijk, met name voor het controleren van ingevoerde produkten.

2.4. Bijlage II, par. 4.1

2.4.1. De waarde 0,1 mg dient te worden vervangen door 0,1 g.

2.4.2. Voorts zou het Comité gaarne zien dat de wijze waarop de vinylchlorideoplossing moet worden bewaard, nader wordt toegelicht. De bewering dat deze „in een koude omgeving lange tijd (kan) worden bewaard” is in deze formulering namelijk aanvechtbaar.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

BIJLAGE

bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité

Het volgende wijzigingsvoorstel werd tijdens de beraadslagingen verworpen:

Voor paragraaf 2.3.1 een nieuwe paragraaf invoegen:

„Gezien de opmerkingen van de Afdeling in paragraaf 1.8 is het noodzakelijk om de toegestane hoeveelheden, zoals die vermeld zijn in bijlage I, drastisch te herzien. Veilig gesteld moet worden dat er geen vinylchloridemonomeer meer aanwezig is, althans tot een dicht bij nul gelegen niveau wordt teruggebracht.”

Motivering

Door deze invoeging kan het Commissievoorstel in overeenstemming gebracht worden met het principiële uitgangspunt van het advies van de Afdeling.

Stemuitslag:

Voor: 13, tegen: 29, onthoudingen: 19.

Advies inzake voorstellen voor

- een richtlijn van de Raad betreffende het in het verkeer brengen van tot de EEG goedgekeurde bestrijdingsmiddelen
- een richtlijn van de Raad houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 200 en nr. C 212 van 26 augustus en 9 september 1976.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 17 augustus 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemde voorstellen te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het op 17 augustus 1976 gedateerde verzoek van de Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gezien het op 28 september 1976 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie met het opstellen van een advies en een rapport inzake dit onderwerp te belasten,

Gezien het advies van de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie d.d. 8 maart 1977,

Gezien het door de rapporteur, de heer Jaschick, voorgelegde rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt met de voorstellen voor richtlijnen van de Raad in onder voorbehoud van de volgende opmerkingen:

1. ALGEMENE OPMERKINGEN

1.1. Het Comité stemt met deze richtlijnvoorstellen in, omdat zij de mogelijkheid zullen bieden tot een nauwe samenwerking tussen de Commissie en de Lid-Staten bij

de uitbreiding van de technische en wetenschappelijke kennis en daardoor zullen bijdragen tot een beter inzicht in de voor- en nadelen die aan het gebruik van deze producten zijn verbonden.

1.2. Wel stelt het Comité vast dat het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende het in het verkeer brengen van tot de EEG goedgekeurde bestrijdingsmiddelen” niet alleen gericht is op het vrije verkeer van goederen zoals vermeld in het communautaire programma tot opheffing van de technische belemmeringen van het handelsverkeer, doch ook rekening houdt met de uit de communautaire programma's voor het milieu en voor de bescherming en voorlichting van de consument voortvloeiende aspecten op het terrein van bescherming van milieu en consument.

1.3. In het algemeen is het Comité het met de Commissie eens dat de in het richtlijnvoorstel bedoelde producten moeten bijdragen tot de bescherming van plantaardige gewassen tegen schadelijke organismen, alsmede tot de verhoging van de produktiviteit in de landbouw en tot de continuïteit van de levensmiddelenvoorziening. Het stelt echter vast dat deze producten gevaren kunnen opleveren voor mens, fauna, flora en milieu.

1.4. Bijgevolg acht het Comité het noodzakelijk dat genoemd voorstel, dat één van de onderdelen van de communautaire activiteiten op het terrein van gevaarlijke stoffen vormt, volledig in overeenstemming wordt gebracht met het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Statens inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van bestrijdingsmiddelen” ⁽¹⁾. Het verzoekt de Commissie daarom,

(1) PB nr. C 40 van 20. 2. 1975, blz. 30.

ervoor te zorgen dat er geen enkele tegenstrijdigheid tussen de bepalingen van de beide richtlijnen bestaat op het moment dat zij in de nationale wetgevingen moeten worden overgenomen.

1.5. In dit verband zou de Afdeling gaarne hebben gezien dat de Commissie een duidelijker beeld geeft van de etappes voor de verwezenlijking van haar einddoel, namelijk de harmonisatie van de nationale bepalingen inzake de bescherming van de gezondheid op dit terrein in de zin van vooruitgang.

1.6. Met betrekking tot dit einddoel wijst het Comité erop dat de gezondheid doeltreffender beschermd zou worden, indien niet alleen de verkoop doch ook de vervaardiging van voor de gezondheid van mens en dier gevaarlijke produkten zou worden verboden. Anders zou namelijk het gevaar bestaan dat sommige van deze stoffen, ook al zijn zij bestemd voor uitvoer naar derde landen, toch in de Gemeenschap gebruikt worden; hierop kan immers bijzonder moeilijk controle worden uitgeoefend. Bovendien zou een goed geconcipeerd milieubeleid het niet toelaten dat stoffen die in de Gemeenschap gevaarlijk worden geacht, als ongevaarlijk worden beschouwd wanneer zij in derde landen worden gebruikt.

1.7. Het Comité beseft evenwel dat een fabricageverbod verder zou gaan dan de harmonisatie die de Commissie zich in deze eerste etappe ten doel heeft gesteld, ook al met het oog op het feit dat sommige derde landen het momenteel niet buiten deze produkten kunnen stellen; het zou echter gewenst zijn dat de Commissie dit vraagstuk in haar verdere voorstellen nader onderzoekt.

1.8. Het Comité is ten slotte van oordeel dat de Commissie zonder de inwerkingtreding van de onderhavige richtlijn te vertragen, zou moeten nagaan of het mogelijk, of zelfs gewenst is, de lijst van toegestane stoffen aan te vullen met andere stoffen die tot dusver in bepaalde Lid-Staten mogen worden gebruikt.

1.9. In het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen” stelt het Comité in de eerste plaats vast dat de lijst van te verbieden stoffen nog niet volledig is en verder moet worden bijgewerkt naarmate de stand van wetenschap en techniek zulks vereist.

1.10. Met betrekking tot de procedure voor de raadpleging van de betrokken kringen merkt het Comité op dat de Commissie beter het raadgevend consumentencomité vooraf over haar beide richtlijnvoorstellen om advies had kunnen verzoeken, aangezien de fytofarmaceutische produkten (bestrijdingsmiddelen) in het programma voor de bescherming en de voorlichting van de consument worden gerekend tot de prioriteiten die moeten gelden bij de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van de consument (1).

2. BIJZONDERE OPMERKINGEN

A. Opmerkingen over het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende het in het verkeer brengen van tot de EEG goedgekeurde bestrijdingsmiddelen”

2.1. Artikel 2 (toepassingsgebied)

2.1.1. In tegenstelling tot hetgeen uit de titel van het voorstel in verscheidene talen kan worden afgeleid, blijkt uit het toepassingsgebied van het richtlijnvoorstel dat niet slechts produkten zijn bedoeld die, zoals het begrip aangeeft, bestemd zijn voor de bescherming van plantaardige gewassen of bepaalde soorten plantaardige gewassen, maar in het algemeen produkten voor de behandeling van plantaardige gewassen, waartoe onder meer insecticiden, groeiregulerende middelen en andere soortgelijke produkten behoren.

2.1.2. Hoewel de meeste bestrijdingsmiddelen binnen het in artikel 2 gedefinieerde toepassingsgebied vallen, worden sommige buiten land- en bosbouw gebruikte bestrijdingsmiddelen hiervan uitgesloten.

2.1.3. Het Comité verzoekt de Commissie dus na te gaan welke praktische mogelijkheden er zijn om voor het in het verkeer brengen en de EEG-goedkeuring van deze produkten een zelfde regeling in te voeren als met betrekking tot fytofarmaceutische produkten.

2.2. Artikel 4 (voorwaarden voor de goedkeuring)

2.2.1. Het Comité is van mening dat de in het eerste lid opgenomen algemene voorwaarden voor de EEG-goedkeuring in het algemeen een sterk subjectief karakter dragen, hetgeen ertoe kan leiden dat de Lid-Staten die deze voorwaarden gaarne toepassen, tot een uiteenlopende interpretatie komen. Daarom wijst zij op de noodzaak, uniforme en objectieve criteria vast te stellen.

2.2.2. De vrees voor verstoring van het vrije goederenverkeer en systematische toepassing van de in de artikelen 12 en 14 van het richtlijnvoorstel bedoelde mogelijkheden tot afwijking zou mede moeten worden vermindert door vaststelling van uniforme beginselen voor de controle op de voorschriften door het Comité voor de aanpassing aan de wetenschappelijke en technische vooruitgang, overeenkomstig de in artikel 20 neergelegde procedure.

2.3. Artikel 6

2.3.1. Het Comité is tevens van mening dat de termijn voor de behandeling van een aanvraag tot EEG-goedkeuring door de bevoegde instanties nauwkeuriger moet worden vastgesteld.

2.3.2. Het stelt daarom voor, het slot van het tweede lid als volgt te formuleren:

„... en binnen drie maanden een besluit daaromtrent nemen.”

(1) PB nr. C 92 van 25. 4. 1975, de punten 16 en 17 van het programma.

2.3.3. Het Comité dringt erop aan, aan de in het derde lid genoemde gegevens het volgende toe te voegen:

„— naam en adres van de fabrikant, indien deze niet de aanvrager is.”.

2.4. Artikel 7

2.4.1. Het Comité stelt voor, in het tweede lid van dit artikel de uitdrukking „in de regel” te schrappen.

2.4.2. Het Comité stelt tevens voor, lid 3 zo te formuleren dat bedrijfs- of fabrieksgeheimen tijdens de goedkeuringsprocedure beschermd zijn, ongeacht de vraag of dit al dan niet door de aanvrager verlangd wordt.

2.5. Artikel 8

2.5.1. Het Comité dringt erop aan dat de uniforme beginselen voor de controle op de voorwaarden door middel van tests en analyses voor toelating van een fytofarmaceutisch produkt worden vastgesteld door het permanent comité voor de gezondheid van planten.

2.5.2. Bovendien spreekt het de wens uit dat bij het vaststellen van deze beginselen wordt uitgegaan van de in internationaal verband door de EPPO (European and Mediterranean Plant Protection Organisation), verrichte werkzaamheden – o.m. met betrekking tot de biologische doeltreffendheid – om te verhinderen dat de onderzoeksmethoden in kwalitatief-wetenschappelijk opzicht tussen de Lid-Staten variëren.

2.6. Artikel 9, lid 3

2.6.1. Het Comité verzoekt de Commissie na te gaan of het niet mogelijk is een vereenvoudigde goedkeuringsprocedure uit te werken, met name wanneer het wijzigingen in de in dit lid bedoelde gegevens betreft die het beginsel van een juiste en volledige voorlichting van de consument onverlet laten.

2.7. Artikel 11

2.7.1. Het Comité richt tevens het verzoek tot de Commissie na te gaan, of het gewenst is bepalingen betreffende weigering, intrekking of beperking van een vergunning aan te vullen met een beroepsmogelijkheid, waarbij reeds in het verkeer gebrachte fytofarmaceutica hangende een uitspraak eventueel in de handel zouden mogen blijven.

2.8. Artikel 12

2.8.1. Met betrekking tot de in lid 2 bedoelde mogelijkheid tot nationale afwijking van de EEG-goedkeuring wijst het Comité er nogmaals op, hoe belangrijk het is objectieve en uniforme criteria vast te stellen bij de uitwerking van de voorwaarden voor de goedkeuring van de

produkten, om te verhinderen dat er tussen de Lid-Staten verschillen optreden ten aanzien van consumentenbescherming en het vrije goederenverkeer.

2.9. Artikel 13

2.9.1. Het Comité dringt erop aan, de woorden „zo mogelijk” in de eerste zin van het eerste lid te schrappen.

2.9.2. Voor het tweede lid wordt verwezen naar de opmerkingen ten aanzien van artikel 12.

2.10. Artikel 15

2.10.1. Het Comité herinnert aan zijn advies inzake het in het eerste lid bedoelde richtlijnvoorstel, alsmede aan de in het voorgaande gemaakte algemene opmerking over de noodzaak van volledige coördinatie van de bepalingen van deze beide richtlijnen.

2.10.2. Artikel 15, derde lid

2.10.2.1. Punt 3.1.7

Voor een beter onderscheid tussen de verschillende geproduceerde partijen zou het Comité gaarne zien dat behalve dit gegeven ook de in een bepaald tijdvak *in partijen of continu* aangemaakte hoeveelheid wordt vermeld.

Voorts acht het Comité het wenselijk, in bepaalde gevallen de uiterste gebruiksdatum of de datum tot welke het produkt zijn eigenschappen behoudt, zo nodig met bewaarinstructies, te vermelden. De gebruikers willen weten tot welke datum het produkt zijn volledige werking behoudt, zelfs als hierdoor de kosten toenemen.

2.10.2.2. Punt 3.1.8

Het Comité merkt op dat op deze plaats, evenals in punt 4 van bijlage 2, in plaats van „fysische toestand van de bereiding”, beter de omschrijving „toestand en aard van de bereiding” kan worden gebruikt, aangezien het hier niet slechts gaat om de drie aggregatietoestanden waarin stoffen kunnen voorkomen: vast, vloeibaar en gasvormig.

2.10.2.3. Punt 3.1.9

Volgens het Comité dienen door middel van de op de juiste wijze gekozen standaardzinnen, zonder beperking van het aantal hiervan, alle bijzondere risico's te worden vermeld die niet kunnen worden uitgesloten door vereenvoudiging van het produkt.

2.10.2.4. Punt 3.1.10

Het Comité acht het wenselijk, tevens de verplichting op te nemen om ten behoeve van de arts enkele aanwijzingen

voor EHBO-doeleinden te verstrekken en om, althans bij bepaalde ernstige gevaren, anti-vergifcentra aan te duiden. Het herinnert eraan dat de Raad van Europa een standaardkaart heeft ontworpen, waarop mede de antidota en instructies voor de arts zijn opgenomen.

2.10.2.5. Punt 3.1.12

Volgens het Comité dient dit punt nauwkeuriger te worden geformuleerd, zodat hieronder slechts de in het besluit tot EEG-goedkeuring bedoelde toepassingsmogelijkheden vallen.

2.10.2.6. Punt 3.1.13

Het Comité wijst op de mogelijke kwalijke gevolgen van onvolmaaktheden in sproeiapparatuur voor fytofarmaceutische produkten. De apparatuur dient volgens het Comité aan bepaalde minimumvoorwaarden te voldoen. Het verzoekt de Commissie onderzoeken te bevorderen naar de vraag hoe sproeiapparaten op bevredigende wijze kunnen functioneren.

2.10.2.7. Punt 3.4

Het Comité herinnert eraan dat het Europees Parlement en hijzelf er altijd op hebben aangedrongen dat het gebruik van de officiële talen van de betrokken Lid-Staten verplicht wordt gesteld.

2.10.3. Artikel 15, vierde lid

Het Comité ziet in dat het beslist noodzakelijk is, uniforme voorschriften voor dit onderwerp, evenals voor het gebruik van symbolen en onderscheidingstekens en -kleuren op etiketten en verpakkingen vast te stellen. Wel waarschuwt het ervoor dat uitzonderingen op de verplichting tot het geven van een algemene kleur aan fytofarmaceutica ten onrechte de indruk zouden kunnen wekken dat er geen gevaar aanwezig is.

Het wijst erop dat het naast elkaar bestaan van dergelijke tegenstrijdige voorschriften met betrekking tot de EEG-goedkeuring en de nationale goedkeuringen een ernstig gevaar inhoudt dat zo spoedig mogelijk door een totale harmonisatie – dus niet alleen voor fytofarmaceutica – moet worden weggenomen.

Het Comité is zich evenwel bewust van de technische problemen die zich voordoen met betrekking tot de kleuring van bepaalde produkten en het stelt daarom voor, in dit geval een speciale verpakking voor te schrijven met een etiket waarop de gebruiker gewaarschuwd wordt voor de giftigheid van het produkt in kwestie, waarmee dan wordt

afgeweken van het beginsel dat giftige produkten dezelfde kleur moeten hebben.

B. Opmerkingen over het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende verbod van het op de markt brengen en het gebruik van bestrijdingsmiddelen bevattende bepaalde actieve stoffen”

2.11. Artikel 3

2.11.1. Het Comité is van mening dat naar analogie van hetgeen ten aanzien van de geneesmiddelen geschiedt, moet worden gedacht aan een tolerantie bij produkten die te verwaarlozen en onschadelijke sporen van verboden actieve stoffen bevatten.

2.11.2. Het stelt derhalve voor, dit artikel aan te vullen met onderstaande zin:

„Dit geldt niet voor door het productieproces veroorzaakte verontreinigingen, voor zover mens, dier en milieu hiervan geen schadelijke gevolgen ondervinden.”.

2.12. Artikelen 4 en 7

2.12.1. Deze artikelen dienen volgens het Comité zeer restrictief te worden uitgelegd, omdat anders een vervalsing van de concurrentievoorwaarden zou kunnen worden veroorzaakt.

2.13. Artikel 6

2.13.1. Het Comité verzoekt de Commissie de versies van dit artikel in de verschillende talen af te stemmen op de oorspronkelijke, Engelse tekst.

2.14. Bijlage

2.14.1. In de kop van de tweede kolom dient duidelijker te worden aangegeven dat het hier gaat om absolute grenswaarden waarbinnen afwijkingen eventueel kunnen worden toegestaan.

2.14.2. Voorts verzoekt het Comité de Commissie na te gaan of deze lijst niet dient te worden uitgebreid, in het bijzonder in het geval van toepassing voor behandelingen bij bepaalde teelten die kwantitatief vrij onbelangrijk zijn.

2.14.3. Het Comité acht het bovendien wenselijk, deze bijlage aan te vullen met een vierde kolom, waarin wordt aangegeven na hoeveel tijd landbouwgronden die met bepaalde van de in de bijlage genoemde werkzame stoffen behandeld zijn, weer in gebruik kunnen worden genomen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende zesde wijziging van de richtlijn van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 260 van 5 november 1976, blz. 4.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 30 september 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 30 september 1976,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en in het bijzonder artikel 100,

Gezien het besluit van zijn Bureau van 27 oktober 1976, de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie te belasten met het opstellen van een advies en een rapport ter zake,

Gezien het door de Afdeling voor milieu, volksgezondheid en consumptie op 8 maart 1977 opgestelde advies,

Gezien het rapport van de rapporteur, de heer Eboli,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met meerderheid van stemmen (twee stemmen tegen bij twee onthoudingen) is goedgekeurd.

Het Economisch en Sociaal Comité stemt in met het voorstel voor een richtlijn, onder voorbehoud van onderstaande opmerkingen en suggesties.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Comité is ingenomen met de inspanningen die de Commissie zich heeft getroost bij het opstellen van het onderhavige voorstel voor een richtlijn, dat de basisrichtlijn van 1967 vervolledigt op het punt van de bescherming

van mens en milieu, en waarin de op verschillende tijdstippen voorgestelde wijzigingen vervat zijn; in dit document geeft de Commissie een globaal en samenhangend overzicht van alle bepalingen inzake de indeling, de verpakking en de etikettering van gevaarlijke stoffen.

1.2. Het Comité wenst echter te wijzen op de moeilijkheden die het heeft ondervonden bij de behandeling van het document van de Commissie, en die gedeeltelijk zijn ontstaan door het feit dat in de inleiding, die gebruikelijkerwijs aan ieder richtlijnvoorstel voorafgaat, een te beknopte toelichting wordt gegeven op de nieuwe vorm van de richtlijn van 1967, terwijl niet wordt ingegaan op de achtereenvolgens aangebrachte wijzigingen en geen reden wordt opgegeven voor de ongeordende nummering van de artikelen.

1.3. Het Comité erkent dat het voorstel van de Commissie qua strekking voldoet aan de gerechtvaardigde vereisten van de bescherming van de volksgezondheid en de gezondheid van de werknemers, welke onlangs tijdens de Europese conferentie van vakbonden over de humanisering van de arbeid aan de orde kwamen (Genève, 28 februari 1975).

1.4. Het Comité onderstreept voorts dat dit voorstel de verwezenlijking vormt van een der primaire doelstellingen van het communautaire actieprogramma inzake het milieu ⁽¹⁾ door de verplichting voor de fabrikant, nieuwe stoffen aan een onderzoek te onderwerpen alvorens zij op de markt worden gebracht, en door de invoering van een door de overheid uitgeoefende controle van de nieuwe stoffen bij het op de markt brengen of zo nodig daarna.

1.5. Inderdaad vervult het voorstel van de Commissie een uiterst belangrijke functie bij de bescherming tegen de

⁽¹⁾ PB nr. C 112 van 20. 12. 1973, blz. 20.

gevaren die voor mens en milieu voortvloeien uit het gebruik van deze chemische stoffen, welke hierin als „nieuwe stoffen” worden omschreven. Hoewel het Comité zich bewust is van de moeilijkheden die uitbreiding van de nieuwe regeling tot alle gevaarlijke stoffen onvermijdelijk met zich zou meebrengen, betreurt het toch dat het toepassingsgebied van de richtlijn beperkt moest blijven tot nieuwe stoffen. In de voorgaande richtlijnen werd de meldingsplicht nl. niet als rechtsmiddel gehanteerd en was de bescherming van het milieu niet als doelstelling opgenomen.

1.6. Het Comité neemt in ieder geval met voldoening kennis van het uitdrukkelijke voornemen van de Commissie, in het kader van het tweede communautaire programma inzake het milieu het stelsel van normen voor het gebruik van alle gevaarlijke stoffen opnieuw te bezien.

1.7. Voor de veiligheid van werknemers en bevolking en de bescherming van het milieu is een vergunningstelsel voor gevaarlijke stoffen volgens het Comité zonder meer de meest doeltreffende methode. Het ontveinst zich echter niet dat de tenuitvoerlegging van een dergelijke procedure gepaard gaat met moeilijkheden in verband met de vraag welke nationale of communautaire instanties bevoegd zouden zijn voor de afgifte van de vergunning en of deze het vereiste organisatievermogen hebben en met het feit dat men de ontwikkeling van de industriële technieken of het handelsverkeer door deze procedure hinderpalen in de weg zou kunnen leggen.

1.8. Hoewel het beseft dat de meldingsplicht van nature haar beperkingen heeft, stemt het Comité dus met de invoering van dit rechtsmiddel in, aangezien hierdoor aanzienlijke vorderingen kunnen worden gemaakt op de weg naar een betere kennis van de gevaarlijke stoffen en van de gevaren die zij opleveren en er aldus meer mogelijkheden zijn om preventief op te treden.

1.9. Het Comité verzoekt de Commissie overigens, de mogelijkheid te onderzoeken van een vergunningstelsel voor bepaalde zeer gevaarlijke stoffen.

1.10. Bovendien dringt het Comité er bij de Commissie op aan dat zij, naarmate de wetenschappelijke kennis toeneemt, de omschrijving van de bij het laboratoriumonderzoek gevolgde methodes en aangelegde interpretatiecriteria vervolledigt.

2. Toepassingsgebied

2.1. Wat het toepassingsgebied betreft neemt het Comité nota van de verklaring van de Commissie dat in artikel 2, lid 1, sub c), uitsluitend „nieuwe stoffen” bedoeld worden, waardoor „mengsels” die „nieuwe stoffen” bevatten ook onder het toepassingsgebied vallen.

2.2. Het Comité ziet zich verplicht te wijzen op de juridische leemte op het gebied van nieuwe preparaten die door deze interpretatie ontstaat en verzoekt de Commissie bijgevolg een nieuw voorstel voor een richtlijn ter zake voor te leggen.

2.3. Het Comité is het overigens met de Commissie eens dat onder het begrip „gebruiksvoorwaarden” zowel gebruik voor bepaalde doeleinden als gebruiksaanwijzing moet worden verstaan. Het zou derhalve gewenst zijn dat de Commissie in haar voorstel voor een richtlijn duidelijk aangeeft dat aan het begrip „gebruiksvoorwaarden” deze tweeledige betekenis moet worden toegekend.

2.4. Het Comité verwijst voorts naar het communautaire actieprogramma inzake het milieu, in het kader waarvan in ieder geval handelend moet worden opgetreden; het is de mening toegedaan dat de sub d) gegeven definitie van „milieu” een voorbeeld en geen limitatieve omschrijving is van een aanzienlijk omvangrijker begrip, dat ten volle in aanmerking moet worden genomen, wil men volledig aan de doelstellingen van de voorgestelde richtlijn kunnen beantwoorden.

3. Meldingsplicht

3.1. Krachtens het richtlijnvoorstel moet van stoffen die als zodanig of in mengsels vanaf 1 januari 1979 in de handel zullen worden gebracht, vooraf kennis worden gegeven aan de ter zake bevoegde instanties, die door de Lid-Staten worden aangewezen.

3.2. In dit verband is het Comité het met de Commissie eens dat alle nieuwe stoffen moeten worden aangemeld, vooral met het doel, de eigenschappen van iedere nieuwe stof vast te stellen welke om veiligheidsredenen en ter voorkoming van gevaren voor mens en milieu in beschouwing moeten worden genomen.

3.3. Bovendien betuigt het Comité zijn instemming met de regel dat het voornemen nieuwe stoffen in de handel te brengen ook aan de Commissie en de andere Lid-Staten moet worden gemeld, aangezien deze beantwoordt aan het hoofddoel van de richtlijn, nl. preventie op basis van een diepgaande kennis van de verschijnselen.

3.4. Wat voorts de algemene kenmerken betreft die de nieuwe stoffen moeten bezitten om op de markt te mogen worden gebracht, meent het Comité dat de overgangsbepalingen moeten worden toegepast totdat de stof in kwestie in bijlage I is ingeschreven; een vrijstelling van de meldingsplicht is nl. alleen dan verantwoord indien de stof wordt onderzocht, hetgeen dient te gebeuren op het ogenblik dat de stof in deze bijlage wordt opgenomen.

4. Aanpassing van de richtlijn aan de vooruitgang van de techniek

4.1. Het Comité betuigt zijn instemming met de in de artikelen 18 en 19 genoemde procedure voor de eventuele opneming van nieuwe stoffen in bijlage I na de inwerking-treding van de richtlijn, alsmede voor de eventuele wijziging van de gebruiksvoorwaarden, aangezien deze volledig tegemoetkomt aan het principe dat maatregelen ten behoeve van de menselijke gezondheid en het milieu preventief moeten werken en met de nodige spoed moeten worden getroffen.

5. Bijzondere opmerkingen

5.1. Artikel 1, lid 2

5.1.1. Het Comité stelt voor de tekst sub d) van dit lid als volgt aan te vullen:

„... in en voor zover hierop bepalingen van andere communautaire richtlijnen van toepassing zijn.”.

5.2. Artikel 1, lid 3

5.2.1. Het Comité is van oordeel dat de Commissie sterker moet streven naar internationale overeenkomsten inzake de indeling, de verpakking en de etikettering van gevaarlijke stoffen.

5.3. Artikel 2, lid 1

5.3.1. Het Comité stelt voor de tekst sub c) als volgt te wijzigen:

„... met uitzondering van die welke voor onderzoeksdoeleinden zijn afgestaan.”.

5.4. Artikel 2, lid 2

5.4.1. Het Comité stelt voor de tekst sub i) door de volgende tekst te vervangen:

„Stoffen en preparaten waarvan het gebruik onmiddellijk of na verloop van tijd leidt of kan leiden tot een achteruitgang van het milieu.”.

5.5. Artikel 8

5.5.1. Het Comité stelt voor de tekst van sub b) als volgt aan te vullen:

„als zodanig of in mengsels (*in en voor zover hierop communautaire bepalingen van toepassing zijn*), zoals...”.

5.6. Bijlage VI

5.6.1. Mogelijkheden inzake verwijdering

5.6.1.1. Met voldoening neemt het Comité kennis van het feit dat de Commissie het vraagstuk van de giftige afvalstoffen heeft behandeld in een afzonderlijke richtlijn, waarbij zij met betrekking tot de voorlichting van de consument van dezelfde beginselen is uitgegaan als in het onderhavige voorstel voor een richtlijn.

5.7. Bijlage VII

5.7.1. Het Comité stelt voor in punt 2.4 enige noodmaatregelen te vermelden, zoals:

„— Antistoffen voor de mens
— Ontsmettingsprocédés.”.

5.8. Ten aanzien van de bijlagen heeft het Comité nog enige opmerkingen van technische aard geformuleerd, die zijn opgenomen in het bij dit advies behorende rapport.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité

Basil de FERRANTI

Advies inzake de ontwerp-resolutie van de Raad betreffende het overleg op communautair niveau ter zake van de vestiging van elektrische centrales en het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de instelling van een communautaire overlegprocedure inzake elektrische centrales die invloed op het grondgebied van een andere Lid-Staat kunnen uitoefenen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 31 van 8 februari 1977, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 23 december 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en van artikel 170 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 198, en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, in het bijzonder artikel 170,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 23 december 1976,

Gezien het op 25 januari 1977 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor energie en nucleaire vraagstukken met het opstellen van een advies en een rapport inzake dit onderwerp te belasten,

Gezien het tijdens de 29e vergadering van voornoemde Afdeling op 4 maart 1977 opgestelde advies,

Gezien het door de rapporteur, de heer Friedrichs, voorgelegde rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

Overwegende dat de Lid-Staten voor de keuze van de vestigingsplaats van elektrische centrales convergerende oplossingen dienen te vinden;

Overwegende dat de negatieve invloed van centrales en vooral van centrales in grensgebieden ook op het grondgebied van andere Lid-Staten waarneembaar kan zijn,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met meerderheid van stemmen (1 stem tegen) is goedgekeurd.

Commentaar op de „Ontwerp-resolutie van de Raad betreffende het overleg op communautair niveau ter zake van de vestiging van elektrische centrales”

1. Het Comité kan zich verenigen met de gedachte van communautair overleg om de totstandkoming van gemeenschappelijke criteria en methoden voor de procedures die worden toegepast bij de selectie van vestigingsplaatsen, te bevorderen. De Lid-Staten zouden aldus bij de selectie en het afgeven van vergunningen over een leidraad komen te beschikken. Het Comité is van oordeel dat het hanteren van gemeenschappelijke criteria in de gehele

Gemeenschap ertoe kan bijdragen dat de openbare discussie in een rationeler vlak wordt getrokken. Het behandelt dit probleem thans in een algemener verband in een nog niet voltooide studie inzake een „Nucleaire veiligheidscode van de Gemeenschap”.

2. Niettemin dienen de selectie en het afgeven van vergunningen voor vestigingsplaatsen volgens het Comité uitsluitend onder de bevoegdheid van de Lid-Staten te blijven ressorteren. Alleen de regeringen van de Lid-Staten zijn in de positie, de technische, economische, ecologische en planologische factoren in elk specifiek geval tegen elkaar af te wegen.

3. Deze opvatting wordt door de Commissie grotendeels gedeeld. Dit dient evenwel op niet mis te verstane wijze uit de ontwerp-resolutie te blijken.

4. Tot slot stemt het Comité in met de oprichting van een overlegorgaan voor vraagstukken in verband met de vestiging van nieuwe centrales. Hierop dient de taak te rusten, de Commissie met een zo groot mogelijke verscheidenheid aan optimale technische adviezen terzijde te staan. Wel stelt het Comité vast dat dit orgaan uitsluitend uit verantwoordelijkheid dragende ambtenaren van de Lid-Staten zou bestaan. Dit moeten dan wel verantwoordelijke personen zijn die praktijkervaring hebben opgedaan met de oplossing van moeilijkheden bij de keuze van de vestigingsplaats. Het hecht belang aan de opmerking van de Commissie dat de Lid-Staten naar gelang van het te behandelen onderwerp steeds speciale deskundigen, bij voorbeeld op het gebied van milieuvraagstukken, of ook vertegenwoordigers van de exploitanten van centrales kunnen afvaardigen.

Commentaar op het „Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de instelling van een communautaire overlegprocedure inzake elektrische centrales die invloed op het grondgebied van een andere Lid-Staat kunnen uitoefenen”

1. Het Comité stemt met het voorstel in.
2. Het gaat akkoord met de in artikel 2 bedoelde instelling van een overlegprocedure, die op gang kan worden gebracht:
  - a) door een Lid-Staat die vreest voor de nadelige invloed van de vestigingsplannen van een andere Lid-Staat,
  - b) door de voor het project verantwoordelijke Lid-Staat,
  - c) op initiatief van de Commissie.

Aan deze procedure moet de voorkeur worden gegeven boven een objectieve definitie van het begrip „in grensstreken gevestigde centrales”. Om misverstanden over het toepassingsgebied van de verordening te voorkomen, stelt het Comité voor, de vierde „Overweging” in de preambule van het verordeningvoorstel te schrappen. Hierin komt namelijk een probleem aan de orde dat zich niet slechts in grensgebieden voordoet.

3. Het Comité miskent geenszins de noodzaak – waaraan in artikel 3 wordt tegemoet gekomen – alle relevante gegevens over eventueel in andere Lid-Staten waarneembare gevolgen te verzamelen. Met de krachtens de artikelen 37, 41 en 44 van het EGA-Verdrag reeds verzamelde informatie mag in dit opzicht niet worden volstaan.

4. Het Comité stemt in met het voorstel in artikel 4, een „groep onafhankelijke deskundigen” in te stellen die door de Lid-Staten moeten worden benoemd. Het gaat ervan uit dat de betrokken Lid-Staten in deze groep evenredig zijn vertegenwoordigd en dat elke Lid-Staat deskundigen zal benoemen die het best voor zijn eigen zaak zullen op-

komen. Overigens wordt in artikel 4 niet de eis gesteld dat in elk afzonderlijk geval alle Lid-Staten vertegenwoordigd zijn, maar wordt de Commissie de mogelijkheid geboden, de samenstelling van de groep afhankelijk van de situatie te bepalen. Niettemin zou het Comité een beter inzicht in het aantal te benoemen personen, hun bekwaamheden en de duur van hun opdracht willen krijgen. Het acht een vertegenwoordiging van de personen of instanties die opdrachten voor de bouw van centrales verstrekken zinvol.

5. Het Comité vreest dat de overleg- en informatieprocedure de besluitvorming onnodig zal vertragen. Niettemin acht het de in het voorstel aangegeven termijn (in totaal maximaal ca. 9 maanden) aanvaardbaar.

6. Het Comité wijst er ten slotte op dat dit voorstel voor een verordening natuurlijk alleen betrekking kan hebben op die problemen die zich als gevolg van de keuze van vestigingsplaatsen voor centrales binnen de Gemeenschap of tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap kunnen voordoen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende financiële maatregelen van de Gemeenschap ter bevordering van het gebruik van steenkool voor de elektriciteitsproductie

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 22 van 29 januari 1977, blz. 4.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 20 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 198,

Gezien het op 20 januari 1977 gedateerde verzoek van de Raad van de Europese Gemeenschappen om advies,

Gezien het op 25 januari 1977 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor energie en nucleaire vraagstukken met het opstellen van een advies en een rapport inzake dit onderwerp te belasten,

Gezien het advies dat deze Afdeling tijdens haar op 4 maart 1977 gehouden 29e vergadering heeft opgesteld,

Gezien het door de rapporteur, de heer Sj. Jonker, uitgebrachte rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens de op 30 en 31 maart 1977 gehouden 147e zitting, vergadering van 30 maart 1977,

Overwegende dat de Raad in zijn resolutie van 17 december 1974 een reeks doelstellingen voor het energiebeleid van de Gemeenschap heeft vastgesteld, o.m. ten einde het verbruik van aardolie te beperken wanneer vervanging door andere energiebronnen economisch verantwoord is;

Overwegende dat een belangrijke bijdrage tot het bereiken van deze doelstellingen kan worden geleverd door het gebruik van steenkool voor de elektriciteitsproductie op te voeren,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met eenparigheid van stemmen bij 18 onthoudingen werd goedgekeurd.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Doelstellingen

1.1.1. Het Comité stemt in met het doel van het door de Commissie ingediende voorstel, nl. om het gebruik van steenkool voor de productie van elektriciteit op te voeren. Aldus zouden de aard en de herkomst van de energiebronnen van de Gemeenschap naar zijn oordeel worden gedi-versifieerd. Opvoering van het verbruik van steenkool voor de productie van de elektriciteit is haars inziens de aangewezen weg om het streefcijfer voor het steenkoolverbruik te halen. Ook is dit een belangrijke factor bij de verwezenlijking van de algemene energiedoelstellingen voor 1985. Derhalve verdient het aanbeveling, vergelijkbare regelingen te treffen voor andere energieopwekkende installaties waarbij steenkool gebruikt wordt.

1.1.2. Het Comité ziet de dringende noodzaak in, de steenkolenindustrie in de Gemeenschap te versterken, de streefcijfers voor de kolenproductie te halen en de afzet voor deze steenkool te garanderen. Een en ander is naar zijn mening van fundamentele betekenis voor de totale betalingsbalans van de Gemeenschap, voor de werkgelegenheid en voor de continuïteit van haar energievoorziening. Het is volgens het Comité essentieel als een steun in de rug van hen die in deze bedrijfstak willen werken. Om de tekortkomingen in het huidige beleid op te heffen, dienen de inspanningen naar de mening van het Comité te worden geïntensiveerd. Er moet worden getracht, de produktiviteit in de communautaire steenkolenmijnen op te voeren. De Gemeenschap dient in het kader van haar op grond van het EGKS-Verdrag gevoerde steenkoolbeleid volgens het Comité alle hiertoe vereiste maatregelen te nemen.

1.1.3. Het Comité is de mening toegedaan dat het onderhavige voorstel evenwel uitsluitend aan de algemene omstandigheden op energiegebied dient te worden getoetst. Het beschouwt het als een reeks maatregelen die

uiteindelijk tot een totaalbeleid van de Gemeenschap op energiegebied moet leiden. Het doel moet zijns inziens eenvoudig zijn de vermindering van de afhankelijkheid van aardolie, d.w.z. een maximaal gebruik van steenkool, ongeacht de plaats van herkomst. Deze zienswijze komt in het voorstel van de Commissie in ruime mate naar voren. Daarnaast is het Comité van oordeel dat overeenkomstig de tweede zin van artikel 5 ook prioriteit behoort te worden toegekend aan projecten waarbij hoofdzakelijk in de Gemeenschap zelf gedolven steenkool zal worden gebruikt.

1.2. Middelen

1.2.1. Wel kan naar de mening van het Comité de vraag worden gesteld of de gekozen middelen wel optimaal gaan in de richting van het doel, bij de productie van elektriciteit op grotere schaal van steenkool gebruik te maken.

1.2.2. Volgens het voorstel zou de Gemeenschap voor 30 % bijdragen in de extra kapitaalkosten van projecten die „kolencapaciteit” toevoegen. Ook stelt de Commissie dat „de technische eisen voor de constructie van kolengestookte installaties evenwel zodanig (zijn) dat de bouwkosten zowat 20 % hoger komen te liggen dan die van vergelijkbare, oliegestookte installaties . . .”. Bovendien hebben kolencentrales, ervan uitgaande dat de relatieve warmtekosten van steenkool en olie gelijk zijn, hogere exploitatiekosten als gevolg van het prepareren van steenkool, stofvangingsinstallaties, asverwijdering en een geringe warmterendement. In dat geval liggen de totale kosten bij kolencentrales duidelijk hoger dan bij oliegestookte centrales. Tot de totale kosten zou de Gemeenschap een betrekkelijk geringe bijdrage verstrekken.

1.2.3. Het welslagen van de maatregel is volledig afhankelijk van de vraag of de investeringsbereidheid van elektriciteitsproducenten hierdoor kan worden beïnvloed. Voorspellingen te dien aanzien zijn nauwelijks mogelijk. De elektriciteitsproducenten moeten daarbij een groot percentage van de extra kosten dragen. Sommigen van hen hebben dan ook al blijk gegeven van hun gebrek aan belangstelling. Mochten zij al besluiten tot investeringen in projecten voor kolengestookte capaciteit, dan zal hun besluit waarschijnlijk door andere overwegingen zijn ingegeven. Het Comité is daarom van mening dat het systeem het beoogde doel (nl. de totstandkoming van kolengestookte capaciteit die er anders niet zou komen) maar gedeeltelijk zal bereiken.

1.2.4. In het licht van de opmerkingen in bovenstaande paragrafen 1.2.1, 1.2.2 en 1.2.3 stelt het Comité voor dat het systeem wordt herzien ten einde ervoor te zorgen dat de middelen van de Gemeenschap zo efficiënt mogelijk worden ingezet. Het Comité suggereert onder meer dat de Commissie streeft naar toekenning van leningen tegen lage rente voor de financiering van kolencentrales.

1.2.5. Het Comité zou erop willen wijzen dat de kosten van de aanleg en de exploitatie van kolengestookte eenheden in de verschillende regio's van de Gemeenschap

uiteenlopen. Het systeem dient beter te worden gemoduleerd om met deze verschillen rekening te kunnen houden. De eenheidssubsidie van 30 % dient door een boven- en een benedengrens te worden vervangen. De Commissie dient de mogelijkheid te krijgen, het subsidiepercentage binnen deze grenzen zodanig te variëren dat het subsidiepercentage op het niveau van de investeringen in het project wordt afgestemd.

1.2.6. Het systeem dient na een aantal jaren te worden herzien, zodat het volledig afgestemd blijft op de op de energiemarkt heersende situatie.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 1

2.1.1. Het Comité is ingegaan op de vraag of achteraf steun dient te worden verleend voor reeds geïnstalleerde capaciteit. Hier is de impulsfactor evenwel uitgeschakeld.

2.1.2. In de tekst achter het tweede streepje van de eerste alinea dient duidelijk tot uiting te komen dat de woorden „noodzakelijke hulpuitrusting” ook betrekking hebben op installaties buiten de centrale, voor zover deze installaties uitsluitend voor de exploitatie van de kolengestookte eenheden vereist zijn.

2.1.3. Daarom dient de tekst achter de drie streepjes van de eerste alinea in deze zin te worden geherformuleerd. Uit de tekst dient duidelijk te blijken dat ook voor te bouwen centrales die voor twee soorten brandstoffen geschikt zijn steun kan worden verleend.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

2.2. Artikel 2

2.2.1. In aansluiting op het commentaar in paragraaf 1.2.5 dient de eenheidssubsidie van 30 % te worden vervangen door een boven- en een benedengrens. De Commissie dient de mogelijkheid te krijgen, de subsidies tussen deze grenzen te variëren.

2.2.2. De laatste alinea van artikel 2 dient opnieuw te worden geformuleerd. De Commissie dient te beschikken over het recht, de steun dienovereenkomstig aan te passen *indien het type installatie dat door de onderneming is gebouwd niet overeenstemt met de aan de Commissie voorgelegde specificaties.*

2.3. Artikel 5

2.3.1. Het Comité stemt in met het voornemen, de steun bij voorkeur toe te kennen voor projecten die ten opzichte van de omvang van de subsidies het grootste effect qua steenkoolverbruik opleveren.

Dit criterium mag echter niet zo ver worden doorgevoerd dat voor in moeilijke omstandigheden geplande projecten een minder gunstige regeling zou gelden dan voor projecten die in gemakkelijke omstandigheden zouden worden uitgevoerd.

2.4. Artikel 6

2.4.1. Er dient een vierde streepje te worden toegevoegd, waarin wordt bepaald dat bij tijdelijke onderbreking van (kolen)stookschema van een centrale door overmacht het tempo van de termijnbetalingen dienovereenkomstig moet worden teruggebracht.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

BIJLAGE

bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité

De volgende wijzigingsvoorstellen werden tijdens de beraadslagingen verworpen:

Paragraaf 1.1.3

De laatste zin te schrappen.

Paragraaf 2.3

De volgende nieuwe paragraaf 2.3.2 in te voegen:

„Het Comité is van mening dat de tweede zin van artikel 5 dient te worden geschrapt omdat de hierin bedoelde prioriteit ten behoeve van projecten waarbij hoofdzakelijk steenkool uit de Gemeenschap zal

worden gebruikt, niet te verenigen is met de in de eerste zin opgenomen bepaling die de volgorde van prioriteit van de verschillende projecten baseert op de verhouding steenkoolverbruik/hogte van de subsidie.”.

Toelichting

In de eerste zin van artikel 5 wordt een criterium gegeven waardoor de Commissie zich dient „te laten leiden”; in de tweede zin wordt daarentegen een norm („er moet prioriteit worden verleend”) vastgesteld die voor de Commissie bindende kracht zou hebben en het leidraad-karakter van het in de eerste zin gegeven criterium zou wegnemen. Als mogelijk gevolg hiervan zouden wellicht projecten worden uitgekozen waarvan de verhouding steenkoolverbruik/hogte van de subsidie minder gunstig is dan bij andere projecten. Voorts wordt eraan herinnerd dat de vertegenwoordigers van de Commissie de Afdeling hebben meegedeeld dat wordt gewerkt aan een oplossing die totaal afwijkt van de in artikel 5 opgenomen formule.

Stemuitslag (wijzigingsvoorstellen te zamen):

Vóór: 9, tegen: 59, onthoudingen: 11.

Paragrafen 1.2.5, 2.2.1 en 2.2.2

Te schrappen.

Toelichting

Door het vaste subsidiepercentage wordt al rekening gehouden met het uiteenlopen van de kosten. Variabele subsidies zouden tot complicaties en eventueel tot concurrentievervalsing leiden.

Stemuitslag:

Vóór: 28, tegen: 41, onthoudingen: 12.

Paragraaf 2.1.1

Deze paragraaf in het advies door de volgende tekst te vervangen:

„Worden de communautaire subsidies alleen bestemd voor projecten waaraan na de goedkeuring van de verordening door de Raad de eerste hand wordt gelegd, dan worden volgens het Comité de met het oogmerk van de Commissie overeenkomende initiatieven waarmee al eerder een aanvang was gemaakt, benadeeld en wordt de verwezenlijking van het op diversificatie gericht beleid vertraagd.

Bijgevolg stelt het Comité voor, de laatste alinea van artikel 1 zodanig te wijzigen dat alle projecten waarvan de uitvoering na de goedkeuring van de verordening wordt voltooid, voor subsidiëring door de Gemeenschap in aanmerking komen.”.

Toelichting

Geen toelichting gegeven.

Stemuitslag:

Vóór: 23, tegen: 29, onthoudingen: 17.

Advies inzake een voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van bepaalde Codexnormen inzake voor menselijke consumptie bestemde suikers

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 292 van 11 december 1976, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 2 december 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 43 en 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het verzoek om advies van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 december 1976,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name de artikelen 43 en 100,

Gezien het besluit van zijn Bureau van 14 december 1976, de Afdeling voor de landbouw met de voorbereiding van zijn desbetreffende werkzaamheden te belasten,

Gezien zijn vroegere werkzaamheden op dit gebied, met name zijn advies van 28 juni 1972 inzake het „Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake suikerwerk” ⁽¹⁾,

Gezien het door de heer De Grave, rapporteur, voorgelegde rapport,

Gezien het door de Afdeling voor de landbouw tijdens haar vergadering van 3 maart 1977 opgestelde advies,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

Overwegende dat het voorstel van de Commissie geen wijzigingen van de communautaire regeling inhoudt, maar alleen een internationale bekrachtiging onder voorbehoud van omschreven afwijkingen betekent,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen werd goedgekeurd.

⁽¹⁾ PB nr. C 89 van 23. 8. 1972.

1. Het Comité is voorstander van een internationale aanpak van de problemen en hecht dan ook zijn goedkeuring aan het voorstel van de Commissie.

2. Het stelt vast dat het in de communautaire regeling toegestane zwaveldioxydegehalte lager ligt dan het in de Codex vastgestelde gehalte. Tevens ligt het nog aanzienlijk hoger dan het gehalte dat in de praktijk wordt aangetroffen in de suiker welke in de Gemeenschap wordt geproduceerd. De Lid-Staten kunnen een afwijking toestaan voor niet voor de eindconsument bestemde glucosestroop (tot 400 mg/kg) en gedehydrateerde glucosestroop (tot 150 mg/kg). Dit kan tot gevolg hebben dat in deze landen het zwaveldioxydegehalte in de eindproducten, met name in het suikerwerk, hoog ligt. Het Comité herinnert eraan dat het op 28 juni 1972 heeft gewezen op de noodzaak, de nationale wettelijke voorschriften inzake suikerwerk te harmoniseren, en met name het gebruik van SO₂ alleen toe te staan in de gevallen waar dit volstrekt nodig is.

3. Het feit dat geen communautaire norm voor verontreinigende stoffen in suiker is vastgesteld, pleit eveneens voor de voortzetting van de werkzaamheden met het oog op een verticale harmonisatie, vooral als men weet dat het loodgehalte volgens de Codexnorm tot 2 mg/kg mag bedragen. Men mag dus aannemen dat dergelijke hoge gehalten inderdaad voorkomen.

4. Het Comité is het eens met het standpunt van de Commissie dat suiker niet verder behoeft te worden geraffineerd dan in de huidige normen is vastgesteld.

5. Ten slotte vraagt het zich af, hoe op basis van de artikelen 43 en 100 een „besluit van de Raad” kan worden genomen: de richtlijn is immers de enige rechtsvorm die beide artikelen gemeen hebben. Dit tot de Lid-Staten gerichte rechtsmiddel lijkt niet bijzonder geschikt om een regeling met derde landen te treffen. In ieder geval wenst het Comité in het vervolg, ongeacht de juridische grondslag, over voorstellen van dien aard om advies te worden verzocht.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de vereiste kwaliteit van het water voor de schelpdierteelt

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 283 van 30 november 1976, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 15 november 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 100 en 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad van 15 november 1976,

Gezien de artikelen 100 en 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het op 23 november 1976 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor de landbouw met de voorbereiding van zijn desbetreffende werkzaamheden te belasten,

Gezien het rapport van mevrouw Evans, rapporteur,

Gezien het door de Afdeling voor de landbouw op 3 maart 1977 opgestelde advies,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen werd goedgekeurd.

Het Comité keurt het richtlijnvoorstel van de Commissie goed. Het brengt hierbij evenwel de volgende opmerkingen naar voren.

1. Algemene opmerkingen

1.0. Het Comité erkent dat het nagestreefde doel, namelijk voorkoming en bestrijding van de verontreiniging van water waarin een natuurlijke of geteelde schelpdierpopulatie wordt aangetroffen die voor menselijke consumptie wordt geëxploiteerd, met deze door de Commissie voorgestelde richtlijn kan worden bereikt. Indirect zal deze richtlijn een betere bescherming van de consument tot gevolg hebben, die volgens het Comité hoe dan ook toch nog onvoldoende is.

1.1. In haar richtlijnvoorstel merkt de Commissie uitdrukkelijk op dat de problemen in verband met de consumptie van schelpdieren uitsluitend vanuit het oogpunt van de door bepaalde stoffen veroorzaakte smaakverandering zijn benaderd.

1.2. In dit verband wijst het Comité erop dat, aangezien schelpdieren door de mens worden geconsumeerd, een grotere reeks beschermende maatregelen moeten worden genomen. Daarom verzoekt het de Commissie, zo spoedig mogelijk voorstellen uit te werken waarmee ervoor wordt gezorgd dat alleen volledig gezonde schelpdieren op de markt worden gebracht, ongeacht of zij van teeltgebieden in de Lid-Staten afkomstig zijn dan wel uit derde landen zijn ingevoerd.

1.3. Het Comité merkt op dat de consument niet alleen gezonde schelpdieren aangeboden wil krijgen, maar tevens gaarne zou zien dat de schelpdierteelt in stand wordt gehouden. Daarom verzoekt het de Commissie na te gaan welke maatregelen moeten worden genomen om optimale voorwaarden voor de schelpdierteelt te creëren en een maximale opbrengst te verzekeren.

1.4. Het Comité is van oordeel dat de voorgestelde maatregelen wellicht doeltreffender toegepast zouden worden indien in de richtlijn uitdrukkelijk werd bepaald dat de Lid-Staten de Commissie op de hoogte moeten stellen van hun „zones voor de schelpdierteelt”, hun „referentiezones” en de waarden van de fysisch-chemische en bacteriologische parameters die van toepassing zijn op het water voor de schelpdierteelt. Er zouden middelen en methodes moeten worden gevonden om de in de Lid-Staten bijeengebrachte gegevens te evalueren en te vergelijken ten einde de kwaliteit van het water voor de schelpdierteelt te verbeteren.

2. Bijzondere opmerkingen

2.0. Artikel 1, lid 2, sub c)

Het Comité neemt nota van de verklaring van de Commissie dat aan „geografische en meteorologische omstandigheden” een ruime betekenis moet worden toegekend, en dat dit begrip bijgevolg ook de „hydrologische omstandigheden” omvat.

2.1. Artikel 2

In het licht van de opmerkingen in paragraaf 1.4 is het Comité van oordeel dat artikel 2 beter geformuleerd zou moeten worden. De Lid-Staten moeten ertoe worden verplicht, de Commissie mede te delen welke maatregelen zij nemen om de richtlijn ten uitvoer te leggen.

2.1. Artikel 4

Het Comité vraagt zich af of de door de Commissie vastgestelde termijn waarbinnen de Lid-Staten de nodige maatregelen moeten nemen om de kwaliteit van het water voor de schelpdierteelt met de in de richtlijn opgenomen parameters in overeenstemming te brengen, wel realistisch en voor alle Lid-Staten voldoende is.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

Het Comité wijst de Commissie op het probleem van de vervuiling in de internationale kustwateren en de uit de rivieren komende vervuiling. Het dringt erop aan dat te dien aanzien maatregelen worden genomen.

2.2. Artikel 6, lid 2

Het Comité stelt voor dat artikel 6, lid 2, als volgt wordt gewijzigd:

„2. De monsters moeten worden genomen in de zones voor de schelpdierteelt op de waterdiepte waar de schelpdierpopulatie het dichtst is, met uitzondering van de meting van de temperatuur, die op 1 m onder het wateroppervlak wordt uitgevoerd, en de monster-trekking van koolwaterstoffen, die op een zodanige wijze moet worden uitgevoerd dat het mogelijk wordt, de in punt 7 van de bijlage vermelde analyses te verrichten.”.

2.3. Bijlage: tweede parameter – temperatuur °C

2.3.1. Het Comité stelt voor, in punt 2 de eerste zin in kolom I als volgt te wijzigen:

„De temperatuur van het water op 1 m onder het wateroppervlak mag niet meer dan 2 °C van de temperatuur in de referentiezone afwijken.”.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de voor bepaalde voorverpakte producten toegestane gamma's van nominale hoeveelheden

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 193 van 18 augustus 1976, blz. 3.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 3 augustus 1976 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 3 augustus 1976,

Gezien artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het besluit van zijn Bureau van 28 september 1976 de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies en een rapport over dit onderwerp,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het rapport van de rapporteur, de heer Marvier,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met vrijwel algemene stemmen (5 onthoudingen) is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel voor een richtlijn, doch tekent hierbij het volgende aan:

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Comité herinnert eraan dat het in zijn advies over het richtlijnvoorstel inzake de etikettering en presentatie van levensmiddelen de wens te kennen heeft gegeven dat er een communautaire definitie wordt opgesteld van de term „eindverbruiker”. In het onderhavige richtlijnvoorstel is de uitdrukking „uitsluitend voor beroepsdoeleinden bestemde produkten” al even onnauwkeurig. Het Comité is namelijk van oordeel dat voor beroepsdoeleinden bestemde produkten bij de detailhandelaar kunnen worden gekocht en dat deze aankopen, gezien de geringe omvang van de bedrijven die dergelijke produkten kopen, binnen het toepassingsgebied van de richtlijn zouden moeten vallen. Onder de definitie van de uitdrukking „aan de eindverbruiker verkochte produkten” dienen alle verbruikers te vallen, met name inrichtingen e.d.

1.2. Dieetprodukten

Naar de mening van het Comité laten de bijzondere aard van deze produkten en de hieruit voortvloeiende metrologische kenmerken het nauwelijks toe deze groep produkten te onderwerpen aan een stelsel van vooraf vastgestelde gewichten. Het Comité verzoekt de Commissie passende voorstellen voor deze produkten voor te leggen.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

1.3. *Verplichte prijsaanduiding per standaardhoeveelheid op de produkten*

Het Comité herinnert eraan dat de Commissie, in het kader van het door de Raad op 14 april 1975 vastgestelde programma betreffende de voorlichting van de consument, momenteel een richtlijnvoorstel voorbereidt betreffende de prijsaanduiding per standaardhoeveelheid. Het zal zich te gelegener tijd over dit vraagstuk uitspreken.

1.4. Het Comité spreekt de wens uit dat bij elk produkt en bij elke groep van produkten die in de verschillende bijlagen zijn opgenomen verwezen wordt naar de douanomenclatuur welke door de Conseil de coopération douanière (Raad voor douanesamenwerking) is vastgesteld.

1.5. Ten slotte vestigt het Comité de aandacht van de communautaire instanties op een aantal opmerkingen die de Afdeling heeft geformuleerd ten aanzien van de bijlagen bij het richtlijnvoorstel. Deze zijn in haar rapport opgenomen.

2. Bijzondere opmerkingen

Artikel 1

Zoals reeds in de algemene opmerkingen is uiteengezet, kan de laatste regel van dit artikel krachtens welke „uitsluitend voor beroepsdoeleinden bestemde produkten zijn uitgesloten” aanleiding geven tot verkeerde interpretaties.

Het Comité stelt voor dit artikel als volgt te formuleren:

„Deze richtlijn heeft betrekking op produkten die worden aangeboden in voorverpakkingen als omschreven in artikel 1 van de richtlijn van de Raad van 20 januari 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake het voorverpakken naar gewicht of volume van bepaalde produkten in voorverpakkingen en die in de bijlage bij deze richtlijn zijn *vermeld en bestemd zijn om aan de eindverbruiker te worden verkocht*.”

Artikel 2

Voorgesteld wordt het woord „afgestreken” weg te laten, aangezien dit overbodig is.

Voorgesteld wordt in de Engelse tekst na „Products put up . . .” de woorden „for sale” toe te voegen.

Artikel 5

Het Comité stelt voor aan het slot van de tweede alinea de volgende tekst toe te voegen:

„. . . zijn vermeld, tenzij aantal en hoeveelheid gemakkelijk kunnen worden overzien.”

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité

Basil de FERRANTI

BIJLAGE

bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité

De volgende wijzigingsvoorstellen zijn tijdens de debatten verworpen:

In paragraaf 1.3 onder het hoofd „Verplichte prijsaanduiding per standaardhoeveelheid op de produkten” de volgende tekst toe te voegen:

„Alhoewel de in het richtlijnvoorstel opgenomen regeling een verdere bijdrage levert tot een onderlinge aanpassing van de op het punt van de voorverpakking bestaande regelingen in de Lid-Staten van de EEG en in deze zin positief moet worden beoordeeld, is het Comité van mening, dat deze regeling uit een oogpunt van de eveneens beoogde consumenteninformatie nauwelijks van belang kan worden geacht. Door het optionele karakter immers behoeft deze regeling niet noodzakelijkerwijze tot een vermindering van het aantal verpakkingshoeveelheden te leiden.

Daarnaast zijn de reeksen te lang, teveel in aantal en te weinig doorzichtig om tot een adequate prijsinformatie aan de consument te komen.”.

Motivering

Uit de toelichting op het desbetreffend voorstel voor een richtlijn blijkt duidelijk dat de consumentenvoorlichting een belangrijke overweging voor de indiening daarvan is geweest.

Uitslag van de stemming:

Voor: 7, tegen: 37, onthoudingen: 15.

Een paragraaf 1.6 in te voegen

„Het Comité is van oordeel dat produkten waarvan het volume door lucht is uitgedijd, zoals ijs, naar gewicht en niet per liter dienen te worden verkocht. Alleen het gewicht geeft de consument namelijk informatie over de werkelijke hoeveelheid van het produkt alsmede de waarde ervan.”.

Motivering

Naar gelang van de fabricagemethode bevat consumptie-ijs tussen 15 en 50 % lucht. Aanduiding van het volume is daarom voor de consument niet erg zinvol. In het ergste geval zou de producent er hierdoor toe kunnen worden aangezet zoveel mogelijk lucht in zijn produkt te blazen en aldus een concurrentievervalsing te scheppen tussen twee produkten die door dit luchtgehalte aanzienlijk van elkaar verschillen.

Daar de ingrediënten, de voedingswaarde en de economische waarde niet kunnen worden berekend zonder dat het percentage aan lucht bekend is, is het dus gewenst dit produkt, evenals alle andere vaste stoffen, naar gewicht te verkopen. Dit zou geen bijzondere moeilijkheden met zich meebrengen, vooral niet in een optionele richtlijn.

Voor de doorzichtigheid van de markt is het nodig dat op het etiket de hoeveelheid produkt wordt vermeld welke een economische waarde heeft en dat lucht hierin niet wordt begrepen. Alleen door aanduiding van de gewichtseenheid kan aan dit doel worden beantwoord. Ook al is dit niet de eenheid die in de meeste Lid-Staten wordt gebruikt, dan moet hiervoor toch worden gekozen in een optionele richtlijn, die geacht wordt een harmonisatie op de weg van de vooruitgang te bevorderen.

Uitslag van de stemming:

Voor: 16, tegen: 32, onthoudingen: 11.

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de in het internationale reizigersverkeer geldende regeling inzake omzetbelastingen en accijnzen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 31 van 8 februari 1977, blz. 5.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 14 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad der Europese Gemeenschappen d.d. 14 januari 1977,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 198,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 25 januari 1977, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het mondelinge verslag van de rapporteur, de heer Marvier,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het richtlijnvoorstel, doch merkt hierover het volgende op:

1. Het Comité heeft met voldoening kennis genomen van de voorstellen van de Commissie waarmee wordt beoogd, het bedrag van de vrijstellingen van BTW en accijnzen die gelden voor het intracommunautaire reizigersverkeer op te trekken. Het constateert namelijk dat de werkelijke waarde van de vrijstellingen, waarvan het be-

drag sinds 12 juni 1972 niet meer is aangepast, door geldontwaarding en prijsstijgingen sterk is gedaald, hetgeen wegens de uiteenlopende ontwikkeling van de verschillende valuta's heeft geleid tot aanzienlijke verschillen in de waarde der vrijstellingen, die door elke Lid-Staat in zijn valuta worden uitgedrukt.

2. Door dit bedrag te indexeren en jaarlijks te herzien alsmede door het uitdrukken van dit bedrag in Europese rekenenheden (ERE) zullen deze nadelen kunnen worden opgeheven. Onder verwijzing naar zijn advies van 24 november 1971 over dezelfde materie (PB nr. C 29 van 22. 3. 1972, blz. 16) gaat het Comité akkoord met de bepaling dat de reizigers bij het verlaten van een Lid-Staat belastingonthefving genieten; het wijst er echter op dat cumulatie van de ontheffingen bij uitvoer en van de belastingvrijstellingen bij invoer dient te worden vermeden.

3. Voorts is het Comité van oordeel dat de argumenten die worden aangevoerd voor het aanpassen van het bedrag der intracommunautaire vrijstellingen aan de ontwikkeling van de economie eveneens opgaan voor de vrijstellingen die gelden voor reizigers die terugkeren uit derde landen en waarvan het maximumbedrag sedert 28 mei 1969 op 25 RE is vastgesteld; dit bedrag is niet meer in overeenstemming met de realiteit in het internationale reizigersverkeer en dient via voorstellen die gelijkwaardig zijn aan de voorstellen voor het intracommunautaire reizigersverkeer snel te worden opgetrokken.

4. Ten slotte wijst het Comité erop dat de voorgestelde maatregelen uitsluitend als voorlopige oplossing mogen worden beschouwd, daar de harmonisatie van de belastingstelsels het einddoel blijft; pas als dit doel bereikt is, kunnen de kwantitatieve beperkingen voor het reizigersverkeer binnen de Gemeenschap worden opgeheven.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies inzake een voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de invoering van een communautair formulier van aangifte ten uitvoer

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 37 van 14 februari 1977, blz. 66.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 12 januari 1977 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad van de Europese Gemeenschappen d.d. 12 januari 1977,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 198,

Gezien het op 25 januari 1977 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies inzake dit onderwerp,

Gezien het advies van de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening d.d. 2 maart 1977,

Gezien het door de rapporteur, de heer Marvier, mondeling uitgebrachte verslag,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 147e zitting van 30 en 31 maart 1977, vergadering van 30 maart 1977,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

Het Comité stemt in met het voorstel voor een verordening, doch wenst daarbij het volgende op te merken:

1.1. Het Comité gaat akkoord met alle maatregelen die worden genomen om de taak van de gebruiker te verlichten en om een steeds verdere toeneming van het aantal verschillende documenten te voorkomen.

1.2. Daarom is het ingenomen met dit voorstel tot invoering van een aan de hand van het „kaderformulier van Genève” opgesteld communautair aangifteformulier voor

de uitvoer. Het merkt op dat veel documenten in de internationale handel reeds aan de hand van dit kaderformulier zijn opgesteld en dat een grotere toepassing ervan de samenhang van de documenten ten goede komt en het gebruik ervan vergemakkelijkt.

1.3. Het Comité betreurt evenwel dat het voortbestaan van uiteenlopende nationale regelingen op het terrein van belastingen, statistieken, wisselkoersen, enz. leiden tot een groot aantal vakken „voor nationale doeleinden” op het nieuwe formulier. De aangifteformulieren voor de uitvoer blijven dus voor iedere Lid-Staat verschillend, zodat het voorgestelde formulier meer een kaderformulier voor de uitvoer is dan een werkelijk communautair aangifteformulier.

1.4. Toch bieden het gebruik van één formaat en het feit dat de belangrijkste gegevens (identificatie van de zending, beschrijving van de goederen, gewicht, waarde, enz.) altijd in dezelfde vakjes staan, stellig voordelen.

1.5. Het Comité heeft voorts met belangstelling opgemerkt dat er twee modellen naast elkaar bestaan: het ene is in het bijzonder bedoeld om in het geheel van administratieve documenten, het andere in de reeks handelsdocumenten (factuur, enz.) te worden opgenomen, naar keuze van de gebruiker. Het Comité spreekt de wens uit dat de mogelijkheid die de Lid-Statens is gelaten, het formulier in zekere mate aan hun behoeften aan te passen, beperkt blijft tot het absolute minimum; het meent in dit verband dat de bepalingen van bijlage V te ruim zijn.

1.6. Het Comité acht het voorts noodzakelijk dat de werkzaamheden in verband met de herziening van het aangifteformulier voor communautaire doorvoer, die onder de bevoegdheid van de Commissie vallen, op een zodanig tijdstip worden voltooid dat de twee nieuwe formulieren tegelijkertijd in werking treden.

1.7. Het wijst er met klem op dat de gebruiker alle vrijheid moet worden gelaten met betrekking tot de wijze waarop de documenten worden ingevuld: doorslagpapier, rechtstreekse reproductie, gebruik van een moederblad of van maskers. Zo kan het op grond van de organisatie van de onderneming of van de commerciële behoeften in sommige gevallen gebeuren dat het uitvoer- en het doorvoerformulier afzonderlijk in plaats van tegelijkertijd worden ingevuld.

1.8. Er moeten vrij lange termijnen worden gesteld voor de inwerkingtreding van de nieuwe formulieren en zodra de datum hiervan vaststaat, dienen de Commissie en de Lid-Staten al het nodige te doen om de gebruikers voor te lichten. Er worden immers miljoenen exemplaren

douaneformulieren in de Gemeenschap gebruikt en er moet voor worden gezorgd dat alle gebruikers over de nieuwe formulieren kunnen beschikken en dat de soms grote voorraden van de thans in gebruik zijnde formulieren worden opgemaakt.

1.9. Tot slot dringt het Comité erop aan dat de Commissie en de Lid-Staten werkelijk pogingen in het werk stellen om te bereiken dat het aantal van de gebruiker gevraagde inlichtingen wordt verminderd. Hoewel het Comité het nut van bij voorbeeld statistische gegevens wel inziet, constateert het dat de regeringen en de specialisten steeds gedetailleerdere gegevens vragen, hetgeen ten laste van de gebruiker komt.

Gedaan te Brussel, 30 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

Advies over het onderwerp „Hoe de regionale ontwikkeling bijdraagt tot de oplossing van de werkloosheids- en inflatieproblemen door een evenwichtigere spreiding van de beroepsbevolking te bewerkstelligen”

Het advies van het Comité heeft niet op een bepaald document betrekking.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Tijdens zijn op 25 en 26 februari 1976 gehouden 137e zitting heeft het Comité op voorstel van zijn Bureau besloten, uit eigen beweging een advies inzake voornoemd onderwerp op te stellen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 te Brussel gehouden 147e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 24 februari 1976, de Afdeling voor regionale ontwikkeling te belasten met de voorbereiding van de werkzaamheden in verband met het opstellen van een initiatiefadvies, overeenkomstig artikel 20, vierde alinea, van zijn Reglement van Orde over het onderwerp „Hoe de regionale ontwikkeling bijdraagt tot de oplossing van de werkloosheids- en inflatieproblemen door een evenwichtigere spreiding van de beroepsbevolking te bewerkstelligen”,

Gezien zijn voorgaande adviezen en studies inzake de regionale ontwikkeling ⁽¹⁾,

Gezien het door de Afdeling voor regionale ontwikkeling uitgebrachte advies tijdens haar op 8 maart 1977 gehouden vergadering,

Gezien het door de rapporteur, de heer Bornard, voorgelegde rapport,

⁽¹⁾ PB nr. C 131 van 12. 6. 1976 en PB nr. C 56 van 7. 3. 1977.

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn op 30 en 31 maart 1977 gehouden zitting, vergadering van 31 maart,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen (bij 7 onthoudingen) werd goedgekeurd.

1. Algemene inleiding

1.1. Oriëntatie van de communautaire Instellingen

1.1.1. Zowel de Europese Commissie als de Raad en het Europese Parlement zijn altijd van mening geweest dat de totstandbrenging van een beter evenwicht op de arbeidsmarkt een der primaire doelstellingen van het regionaal beleid was.

1.1.2. Van zijn kant heeft het Economisch en Sociaal Comité herhaalde malen verklaard met deze opvatting van het regionaal beleid in te stemmen en het heeft, vanuit dit gezichtspunt, een onderzoek ingesteld naar een aantal ervaringen die bij de regionale ontwikkeling zijn opgedaan.

1.1.3. In het licht van deze ervaringen is het van oordeel dat de criteria ter beoordeling van de werkgelegenheidssituatie dienen te worden verbeterd en dat de actiemiddelen van het regionaal beleid beter moeten worden aangewend om aan de door de werkgelegenheid gestelde eisen te kunnen voldoen; voorts kan volgens hem, afgezien van de werkgelegenheidsproblematiek, door de totstandkoming van een beter regionaal evenwicht een aantal spanningen worden verminderd en zodoende een aanzienlijke bijdrage tot de bestrijding van de inflatie worden geleverd.

1.2. Een betere beoordeling van de werkgelegenheidssituatie

1.2.1. Voor de beoordeling van de werkgelegenheidssituatie in een regio zijn reeds een aantal criteria vastgesteld, zoals:

- een aanzienlijke en hardnekkige werkloosheid;
- een snelle daling van het percentage arbeidsplaatsen in de landbouw;
- een hoog percentage arbeidsplaatsen in de verouderde industrieën;
- een structureel werkgelegenheidstekort.

1.2.2. Aan deze criteria dienen er nog enkele te worden toegevoegd, met name:

- de emigratie en het migratie-saldo;
- de bevolkingsgroei en de vergrijzing;

- het gemiddeld loon- en inkomenspeil;
- de staat van de infrastructurele voorzieningen.

1.2.3. Om te bereiken dat het regionaal beleid nog beter kan beantwoorden aan de eisen die de werkgelegenheidssituatie – in al haar vormen – stelt, dringt het Economisch en Sociaal Comité er dus op aan:

- dat voor beter regionaal en plaatselijk statistisch materiaal wordt gezorgd;
- dat er een gemeenschappelijke maatstaf wordt vastgesteld;
- dat het EFRO meer met al deze factoren rekening houdt; hierbij dient wel te worden opgemerkt dat de steunactiviteiten van het EFRO thans in ruime mate reeds gericht worden op de streken met de grootste werkgelegenheidsproblemen.

1.3. Een doeltreffender inzet van de middelen van het regionaal beleid ten behoeve van de werkgelegenheid

1.3.1. In de loop van de studie is gebleken dat de maatregelen die zijn getroffen in het kader van het regionaal beleid in vele gevallen – zonder uitkomst te bieden in alle problemen die een aanhoudende inspanning vergen – in belangrijke mate hebben bijgedragen tot de oplossing van de werkgelegenheidsproblemen.

1.3.2. Bij de uitvoering van het regionaal beleid wordt gebruik gemaakt van zeer verschillende middelen:

- nationale systemen van investeringshulp, in het algemeen afgestemd op de specifieke situatie in de verschillende regio's;
- aanvullende regionale maatregelen;
- participaties van regionale instellingen;
- steun voor de aanleg of verbetering van infrastructurele voorzieningen;
- belastingvoordelen;
- steun van adviesorganen;
- steunverlening door alle communautaire instanties.

1.3.3. Om deze middelen doelmatiger te kunnen inzetten, lijken de volgende regels in acht genomen te moeten worden:

- geen van deze steunvormen is op zichzelf toereikend, iedere steunmaatregel dient deel uit te maken van een samenhangend geheel van maatregelen;
- de steunmaatregelen ter bevordering van de rechtstreekse schepping van arbeidsplaatsen, moeten verder worden ontwikkeld, doch zulks naast en ter aanvulling van de steun voor infrastructurele voorzieningen, die noodzakelijk blijft;

- bij de keuze van de te creëren arbeidsplaatsen dient men eenzijdige activiteiten te vermijden, autonome bedrijven te ontwikkelen, bestaande activiteiten uit te breiden, zonder hierbij echter de voorzieningen voor de beroepsopleiding en eventuele bosbouw mogelijkheden uit het oog te verliezen;
- om te verzekeren dat de nieuwe arbeidsplaatsen zinvol en duurzaam zijn, dient toezicht op de projecten te worden uitgeoefend en dienen de obstakels die de ontwikkeling van een regio in de weg staan, geleidelijk te worden weggenomen door verbetering van de infrastructuurle voorzieningen;
- dit streven om alle regio's gelijke ontwikkelingskansen te bieden vormt de beste garantie tegen het optreden van concurrentiedistorsies;
- de communautaire steunmaatregelen moeten beter worden gecoördineerd.

1.3.4. Bovendien zij gewezen op een aantal algemene voorwaarden waarvan de doeltreffendheid van de bijzondere maatregelen voor een groot deel afhankelijk is:

- een gunstig algemeen ontwikkelingsklimaat;
- een algemeen regionaal beleid dat stimulerende en afremmende maatregelen combineert;
- samenhang tussen het regionaal beleid en de overige communautaire beleidsvormen;
- verdieping van het door de Gemeenschap gevoerde regionaal beleid dat, behalve op de werkgelegenheid, ook gericht moet zijn op de verwezenlijking van gelijke kansen voor alle regio's en een verbetering van het leefmilieu;
- de onvervangbare aanwezigheid van regionale „relayeringspunten” voor overleg en actie;
- een betere voorlichting betreffende de bestaande steunmogelijkheden.

1.4. Een bijdrage tot de inflatiebestrijding

1.4.1. In plaats van de inflatie in de hand te werken, levert het regionaal beleid integendeel juist een bijdrage tot de bestrijding hiervan.

1.4.2. Mede hierdoor worden nl. buitensporige concentraties vermeden, die niet alleen de noodzaak van extra sociale voorzieningen, maar bovendien hogere kosten voor de collectiviteit met zich meebrengen.

1.4.3. Voorts draagt dit beleid ertoe bij de produktiviteitsvoorwaarden in de regio's meer met elkaar in overeenstemming te brengen, zodat de spanningen die zich, wegens het streven naar gelijktrekking, b.v. aan het loonfront kunnen voordoen, worden verminderd. Hetzelfde geldt voor de prijzen.

1.4.4. Door de voorwaarden voor een beter evenwicht tussen de regio's te scheppen, schijnt het regionaal beleid

duis, afgezien van haar moeilijk te kwantificeren, doch onbetwistbare bijdrage tot de verwezenlijking van een menselijker leefmilieu, een positieve rol bij de bestrijding van de inflatie te kunnen spelen.

1.4.5. Aangezien uit het merendeel der genoemde ervaringen is gebleken dat het regionaal beleid een onmiskenbaar heilzame invloed op de werkgelegenheidssituatie heeft en een rol schijnt te kunnen spelen bij de bestrijding van de inflatie, is het van wezenlijk belang de aan dit beleid ten dienste staande middelen verder te versterken om het hoofd te kunnen bieden aan de twee prioritaire problemen van het ogenblik, de werkloosheid en de inflatie.

1.4.6. Het Economisch en Sociaal Comité stelt ook voor, de ter plaatse aanwezige uitvoerders van het regionaal beleid de mogelijkheid te geven, onder auspiciën van de Commissie, bijeen te komen om ervaringen uit te wisselen en zich een beter beeld te vormen van de draagwijdte van de steun die de Europese Gemeenschappen kunnen verlenen en de vormen die deze kan aannemen.

2. Criteria voor de beoordeling van de werkgelegenheidssituatie in een regio

In een voorgaande studie heeft het Economisch en Sociaal Comité reeds een gehele reeks criteria vastgesteld om te kunnen beoordelen welke regio's, op grond van hun werkgelegenheidssituatie bij voorrang moeten worden geholpen. Deze criteria, die in het bovenstaande kort zijn opgesomd, kunnen aan de hand van de in het rapport opgenomen voorbeelden weer worden teruggevonden en blijken op bijzonder oordeelkundige wijze te zijn gekozen.

2.1. Aanzienlijke en jarenlang aanhoudende werkloosheid

In het merendeel der beschreven gevallen wordt het nationale gemiddelde overtroffen door het werkloosheidscijfer in de in aanmerking genomen streek. Hierbij dient te worden aangetekend dat de voor elk land afzonderlijk genoemde werkloosheidspercentages onderling ook verschillen vertonen.

2.2. Snelle daling van het aantal arbeidsplaatsen in de landbouw

De in de landbouw werkzame bevolking loopt ieder jaar terug en deze neerwaartse lijn blijkt zich voort te zetten, zelfs al kan een zekere vertraging worden vastgesteld. Regio's die overwegend op de landbouw zijn aangewezen worden dus geconfronteerd met ernstige werkgelegenheidsproblemen en dienen bijzondere aandacht te krijgen; wil men bereiken dat in deze regio's een zeker evenwicht in de werkgelegenheid wordt behouden, dan zal men moeten uitzien naar vervangende activiteiten.

2.3. *Groot percentage arbeidsplaatsen in verouderde industrieën*

Hetzelfde geldt voor regio's waarin het economisch leven voornamelijk beruiste op industrieën als de steenkoolmijnen, de scheepsbouw of de textielindustrie. Uit de voorbeelden van Schotland, Wales, het graafschap Cumbria, Liverpool, de departementen Nord en Pas de Calais of Alès blijkt wel dat de achteruitgang van deze industrieën of althans de daling van het aantal in deze industrieën werkzame arbeidskrachten een krachtig optreden noodzakelijk maakt, wil men bereiken dat er vervangende activiteiten gevonden worden en vermijden dat de regio echt in verval geraakt. Deze situaties moeten onverwijld aan een onderzoek onderworpen worden, opdat tijdig de nodige maatregelen getroffen kunnen worden.

2.4. *Structureel werkgelegenheidstekort*

De werkgelegenheidsproblemen waarmee een regio te kampen heeft, blijken niet alleen uit het aantal geregistreerde werklozen, doch ook uit het feit dat de beroepsbevolking een geringer percentage van de totale bevolking in de regio uitmaakt. Een van de elementen van dit structureel werkgelegenheidstekort wordt met name gevormd door het aantal vrouwen dat een werkkring zou willen vinden.

Ook met andere factoren moet rekening worden gehouden.

2.5. *Emigratie en het migratieoverschot*

2.5.1. In bepaalde streken kan de werkloosheid betrekkelijk gering zijn doordat werkzoekenden de streek verlaten om elders een betrekking te zoeken. Zo kan aan de hand van het „migratieoverschot” de dynamiek van een streek worden beoordeeld, evenals haar capaciteit om ter plekke een evenwicht in de werkgelegenheidssituatie tot stand te brengen.

2.5.2. Dit „overschot” zelf is echter slechts één van vele maatstaven en dient nauwlettend te worden geanalyseerd. Dit ogenschijnlijk evenwicht kan namelijk bepaalde bevolkingsbewegingen verhullen, zoals de repatriëring van werknemers die met pensioen gaan of tijdelijk naar hun geboortegrond terugkeren, hetgeen momenteel het geval schijnt te zijn in b.v. het zuiden van Italië, als gevolg van conjuncturele moeilijkheden in de industriegebieden.

2.6. *Bevolkingsgroei en vergrijzing*

Het tot nul terugbrengen van het migratieoverschot is des te belangrijker, naarmate de streek een sterker groeiende bevolking heeft. In gebieden met een hoog geboortecijfer zal uiteraard meer moeite moeten worden gedaan om de volledige werkgelegenheid te handhaven. Voorts is de vergrijzing van de bevolking een andere belangrijke indicator voor de situatie in een streek.

2.7. *Gemiddeld loon- en inkomenspeil*

Een ander kenmerk van de werkgelegenheidssituatie in een streek is het loon- en inkomenspeil. Een laag peil verdraagt meestal marginale economische activiteiten met een geringe produktiviteit of de aanwezigheid van ondernemingen die met bijzondere handicaps te kampen hebben.

2.8. *Staat van de infrastructurale voorzieningen*

2.8.1. Hoewel dit het beknopte bestek van een directe analyse van de werkgelegenheidssituatie te buiten gaat, dient gewezen te worden op het feit dat de infrastructuren voor een streek van doorslaggevend belang zijn.

2.8.2. Uit de bestudeerde gevallen blijkt dat het voor een regio een bijna onoverkomelijke handicap is indien zij ontoereikende vervoerverbindingen met andere zones van industriële bedrijvigheid heeft.

2.8.3. Indien de regio voorts zelf geen industriegebied heeft of slechts over verouderde installaties beschikt, staat het wel vast dat zij voor eventuele kandidaten voor vestiging weinig aantrekkelijk is.

2.8.4. Bovendien vormen het gebrek aan of de ontoereikendheid van scholen, centra voor beroepsopleiding, huisvestingsmogelijkheden, ziekenhuizen e.d., culturele en administratieve voorzieningen en hotelaccommodatie even zovele belemmeringen voor de ontwikkeling van een streek; ook dit aspect dient bij de beoordeling van de regionale situatie als criterium te worden aangemerkt, en moet vervolgens het uitgangspunt vormen voor het bepalen van de doeleinden die bij het regionaal herstel moeten worden nagestreefd.

3. *Opmerkingen ten aanzien van de criteria voor de beoordeling van de werkgelegenheidssituatie*

Het lijkt mogelijk op verschillende gebieden acties te ondernemen om te bereiken dat al deze factoren beter in aanmerking worden genomen en meer in communautair verband worden benaderd.

3.1. *Betere regionale en plaatselijke statistieken*

3.1.1. Gebleken is dat het beschikbare statistische materiaal op vele punten gebreken vertoonde en in vele gevallen rechtstreeks was afgeleid uit nationale statistieken.

3.1.2. Het is in de eerste plaats noodzakelijk dat het materiaal betreffende de bovenstaande gegevens voor iedere streek op gezette tijden wordt bijgewerkt.

3.1.3. Het is noodzakelijk dat de regionale of plaatselijke organen door de autoriteiten worden aangemoedigd om aanvullende studies te verrichten over de huidige en in de komende jaren te verwachten situatie van de streek, zodat vroeg genoeg met het treffen van de noodzakelijke regionale maatregelen kan worden begonnen.

3.2. Vaststelling van een gemeenschappelijke maatstaf

3.2.1. De beoordeling van de regionale situatie in een streek aan de hand van de werkgelegenheid zal op grond van geharmoniseerde criteria moeten gebeuren, waarbij met bovengenoemde factoren rekening dient te worden gehouden.

3.2.2. De jaarlijkse gegevens, waarvan sprake is in de EFRO-verordening, zouden reeds een aantal aanwijzingen over de regionale situatie moeten verschaffen.

3.2.3. Het Comité voor regionaal beleid ruimt in zijn schema van de programma's voor regionale ontwikkeling zeer terecht een plaats in voor de „sociaal-economische analyse van de regio”.

3.2.4. Aangezien de aanvragen om steunverlening echter regio's van zeer uiteenlopende afmetingen betreffen en ook de situaties binnen één en dezelfde streek sterk kunnen verschillen, zou het wenselijk zijn dat het EFRO bij iedere aanvraag om steunverlening de volgende gegevens omtrent het betrokken gebied ontvangt:

Analyse van de werkgelegenheidssituatie in het betrokken gebied

- Werkloosheidspercentage
  - ontwikkeling in de loop van de laatste tien jaar
  - vergelijking met het landelijke gemiddelde
  - vooruitzichten op grond van de huidige trend
- Ontwikkeling van het aantal arbeidsplaatsen in de dominerende activiteiten tijdens de voorafgaande jaren en zo mogelijk vooruitzichten voor de komende jaren
  - b.v.
    - landbouw
    - mijnwezen
    - scheepsbouw
    - textielindustrie, enz.
- De beroepsbevolking in % van de totale bevolking
  - vergelijking met de nationale situatie
- Migratieoverschot
  - ontwikkeling in de loop van de laatste jaren
- Bevolkingsaanwas (of ontwikkeling van de totale bevolking in de loop van de laatste jaren)
- Gemiddeld loonpeil, en eventueel gemiddeld inkomenspeil
  - ten opzichte van de landelijke gemiddelden.

3.3. De mate waarin het EFRO met deze factoren rekening houdt

3.3.1. Het EFRO zal bij de vaststelling van prioritaire steunprojecten zoveel mogelijk met deze factoren rekening moeten houden.

3.3.2. Hoewel de huidige situatie-analyses en de beschikbare statistieken onvolkomenheden vertonen, is het interessant te zien dat de gebieden waaraan het Regionaal Fonds steun verleent in vrij veel gevallen regio's zijn met enerzijds een hoog werkloosheidscijfer en anderzijds een hoog emigratiecijfer.

3.3.3. Er zij op gewezen dat de werkloosheidsstatistieken niet homogeen zijn. De in de documenten van de Gemeenschap aangegeven gemiddelde werkloosheidscijfers hebben betrekking op gebieden van zeer verschillende afmetingen (550 gebieden voor Duitsland, 95 voor Frankrijk, 94 voor Italië en 11 voor het Verenigd Koninkrijk).

3.3.4. Hoe groot dit gebrek van homogeniteit ook moge zijn en al zal de werkgelegenheidssituatie op grond van meer volledige indicatoren dan de werkloosheid en het emigratiecijfer moeten worden geanalyseerd, uit vergelijking van deze tabellen blijkt toch dat, zelfs indien verbeteringen mogelijk zijn, de steunverlening van het EFRO wel degelijk gericht is op streken waarin zich de meest knellende werkgelegenheidsproblemen voordoen.

4. De middelen van het regionaal beleid en de wijze waarop de schepping van arbeidsplaatsen kan worden bevorderd

Uit het onderzoek naar de verschillende voorbeelden van regionale steunverlening blijkt dat de vormen waarin deze steun wordt verleend bijzonder sterk uiteenlopen en een gecompliceerd karakter hebben; het is moeilijk de doelmatigheid van deze verschillende steunvormen afzonderlijk te beoordelen, te meer daar de situaties waarop deze van toepassing zijn, specifieke maatregelen schijnen te vereisen.

De steunverlening kan de volgende vormen aannemen:

4.1. Financiële investeringshulp

4.1.1. In de meeste landen bestaan systemen voor investeringshulp, waarvan de omvang in sommige gevallen afhangt van de ernst van de in de verschillende streken geconstateerde moeilijkheden en bepaald wordt door de financiële mogelijkheden van de nationale begrotingen.

4.1.2. Deze steun wordt verleend in de vorm van leningen – in sommige gevallen tegen zeer lage rente – of van subsidies, in het algemeen ter hoogte van 10 à 30 % van het investeringsbedrag.

4.1.3. Er kan steun worden verleend voor de opzet van volledig nieuwe activiteiten dan wel soms ook voor een uitbreiding van bestaande activiteiten, met dien verstande dat in dit laatste geval de hulp in het algemeen tegen een lager tarief wordt verleend.

4.1.4. Het komt ook voor dat de investeringshulp per nieuwe arbeidsplaats een bepaald bedrag niet mag overschrijden, waarbij de hoogte van dit bedrag afhankelijk is van de ernst van de werkgelegenheidssituatie in de betrokken streken.

4.1.5. Behalve in nationaal wordt vaak ook in regionaal verband hulp verleend. De regionale of plaatselijke overheden verlenen soms aanvullende financiële steun in de vorm van leningen of subsidies; hetzelfde geldt voor bepaalde kredietinstellingen.

4.1.6. Tevens kan worden vastgesteld dat sommige regionale of zelfs nationale instellingen die over bepaalde kredieten beschikken, toestemming hebben gekregen participaties in bedrijven te nemen. Deze participaties zijn vaak aan een tijdslijm gebonden zodat de ondernemingen wel van de grond kunnen worden geholpen, maar de middelen tevens tussen verschillende ondernemingen blijven circuleren.

4.2. *Steun voor de aanleg of verbetering van infrastructuurele voorzieningen*

4.2.1. Geheel in het algemeen blijft de steun niet beperkt tot investeringen in bedrijven, doch wordt zij ook verleend voor de aanleg of modernisering van infrastructuurele voorzieningen.

4.2.2. Deze stimulansen schijnen bij de onderzochte gevallen in de eerste plaats het vervoerswezen ten goede te komen (autowegen of snelwegen voor de ontsluiting van de regio's, spoorwegen, vliegvelden of haveninstallaties). Er zijn gevallen waarin een weg of een autoweg niet voldoende waren om de ontwikkeling van een streek op gang te brengen, doch andersom zijn er weinig streken die, zonder verbindingen met andere streken te hebben, een bevredigende ontwikkeling doormaken.

4.2.3. Verder wordt steun verleend voor de inrichting van industriegebieden met de daarbij behorende installaties. Ook de telefoonverbindingen nemen een belangrijke plaats op het ontwikkelingsprogramma in.

4.2.4. De steun houdt soms zelfs in dat in de industriegebieden gebouwen worden neergezet die vervolgens verhuurd of verkocht worden aan ondernemingen die deze in gebruik wensen te nemen. Deze steunvorm wordt vrij dikwijls in het Verenigd Koninkrijk toegepast, waar lagere overheden gemachtigd zijn dergelijke initiatieven te nemen.

4.2.5. De hulp is soms ook gericht op het opzetten van sociaal-culturele diensten, zoals centra voor onderwijs of beroepsopleiding.

4.2.6. Programma's voor de vernieuwing van bestaande woningen en meer in het algemeen voor milieuverbetering werden ook vaak aangemoedigd, in het bijzonder in oudere industriegebieden, waar iedere nieuwe investeerder werd afgeschrikt door de verouderde structuren.

4.3. *Belastingvoordelen*

4.3.1. Bij deze steunmaatregelen moet nog melding worden gemaakt van de belastingvoordelen die soms gedurende enige tijd door de nationale overheden of ook door de plaatselijke overheden worden toegekend.

4.3.2. Een extreem voorbeeld van deze steunvorm vinden wij te Shannon; ondernemingen die zich daar vestigen worden, zoals overigens ook in andere streken in Ierland, geheel vrijgesteld van belastingen in het nieuwe industriegebied dat hierdoor een echte vrijhaven is geworden; dit is een zeer doeltreffende maatregel gebleken.

4.4. *Steun van adviesorganen*

4.4.1. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat door de organen die in het leven zijn geroepen om alle maatregelen te stimuleren en te coördineren een beslissende bijdrage wordt geleverd tot de uitvoering van maatregelen gericht op de regionale ontwikkeling en de schepping van arbeidsplaatsen.

4.4.2. Het betreft hier meestal een speciale instantie in een regio of een lokaliteit, samengesteld uit vertegenwoordigers van de lagere overheden en sociaal-economische promotors; deze vertegenwoordigers zijn bekleed met bepaalde bevoegdheden die hun het recht verlenen terreinen op te kopen en zelf bepaalde nieuwe initiatieven te nemen. De rol van technisch en administratief adviseur is in verscheidene gevallen, met name in het Verenigd Koninkrijk, van doorslaggevend belang gebleken.

4.4.3. Soms kan deze rol worden vervuld door het grootste bedrijf in een bepaalde streek, zoals in verscheidene mijnstreken gedaan is door de Franse kolonmijnen die hiertoe samenwerken met een aantal speciale organen welke in deze streken gevestigd zijn om de omschakeling ervan te bewerkstelligen.

4.5. *Steunverlening door communautaire instanties*

Eind 1976 heeft de Commissie een brochure over de communautaire steunvormen gepubliceerd. Doel van deze brochure is informatie te verschaffen over de financiële instrumenten van de Gemeenschap en de wijze waarop daarvan gebruik kan worden gemaakt. Behandeld worden achtereenvolgens de financiële steunverlening door de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS), leningen van de Europese Investeringsbank (EIB), het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) en het Europees Sociaal Fonds.

De passages die voor het onderhavige advies bijzondere betekenis hebben, zijn in het rapport opgenomen.

5. Opmerkingen over de middelen van het regionaal beleid

Door de veelheid van steunvormen van het regionaal beleid en van hulpmiddelen om de schepping van arbeidsplaatsen te bevorderen worden talrijke problemen opgeworpen, doch uit de opgedane ervaring kan een zekere leering worden getrokken ten aanzien van de volgende punten:

5.1. De noodzaak van een samenhangend geheel van maatregelen

5.1.1. Wanneer een regio zich bewust wordt van haar moeilijkheden en problemen op het vlak van de werkgelegenheid en hiervoor een oplossing tracht te vinden, wordt zeer dikwijls in de eerste plaats gereageerd met het voorstel financiële faciliteiten te verlenen of ondernemingen vrij te stellen van bepaalde lasten om deze aan te moedigen zich in de betrokken streek te vestigen.

5.1.2. Deze financiële voordelen of compensaties zouden, hoe groot en nodig zij ook mogen zijn, op zichzelf geen werkelijk regionaal beleid kunnen vormen.

5.1.3. De ervaring leert – en dit wordt bevestigd door de gevallen welke de studiegroep heeft onderzocht – dat het welslagen van een actie op regionaal gebied afhangt van een geheel van onderling verschillende maatregelen:

- vanzelfsprekend financiële hulp, die een tegenwicht moet vormen tegen de handicaps die de ondernemingen ervan afhouden zich te vestigen waar dat gewenst zou zijn;
- doch ook een poging om de infrastructurele voorzieningen en bedrijfsinstallaties te verbeteren, want de ondernemers blijven in het algemeen weg wegens ontoereikende verbindingen, een geïsoleerde ligging, en de afwezigheid of ontoereikendheid van industriegebieden of -installaties;
- ten slotte – en misschien vooral – moet er hier op worden gewezen dat nieuwe vestigingen alleen dan tot stand kunnen komen indien men zich hier bewust en gedurende langere tijd voor inzet, waarbij steun moet worden verleend door een regionale instelling die in staat is de initiatieven op gang te brengen en te coördineren en een permanente verbinding tot stand te brengen met de nationale of internationale overheden die van buitenaf de nodige medewerking zullen verlenen. Het is van essentieel belang dat er een beroep wordt gedaan op de bestaande organen of dat er specifieke organen in het leven worden geroepen.

5.1.4. Het welslagen van de genomen initiatieven hangt in het algemeen af van een goede convergentie van de maatregelen op deze drie terreinen. In dit opzicht is het schema van de programma's voor regionale ontwikkeling van het Comité voor regionaal beleid van groot belang, aangezien hierin sprake is van:

- een sociaal-economische analyse van de regio;
- vastomlijnde en onderling samenhangende ontwikkelingsdoelstellingen;
- ontwikkelingsmaatregelen;
- financiële middelen;
- personen en instanties die voor de tenuitvoerlegging van deze maatregelen verantwoordelijk zullen zijn.

5.2. Steunmaatregelen ter bevordering van de infrastructuur, van de investeringen of van de rechtstreekse schepping van arbeidsplaatsen

5.2.1. Het blijkt dat de globale kosten van de steunmaatregelen per geval en per land bijzonder sterk uiteenlopen. Wat de steunverlening door het EFRO gedurende 1975 betreft, verhielden deze kosten zich voor Ierland en Italië per gecreëerde nieuwe arbeidsplaats als 1:5, aangezien in laatstgenoemd land bij de steunverlening door het EFRO het accent gelegd wordt op grote infrastructurele projecten. Overigens dient hier te worden aangetekend dat het altijd moeilijk is de globale kosten van de schepping van een arbeidsplaats te ramen, omdat deze het resultaat is van een geheel van bijzonder complexe acties en steunmaatregelen.

5.2.2. De werkgelegenheidsproblemen zijn echter dermate ernstig, dat men ertoe komt zich af te vragen of niet de voorkeur zou moeten worden gegeven aan het verlenen van rechtstreekse steun voor de schepping van arbeidsplaatsen, terwijl de steunmaatregelen van het EFRO voor 70 à 80 % ten goede komen aan infrastructurele voorzieningen die op dit vlak vooral een indirecte invloed hebben.

5.2.3. Het is ontegenzeggelijk een feit dat de schepping van arbeidsplaatsen de eerste doelstelling moet blijven en dat het aantal te verwachten nieuwe arbeidsplaatsen altijd doorslaggevend moet blijven. Uit dit oogpunt gezien moeten vormen van investeringssteun, waarbij ook melding wordt gemaakt van het aantal te creëren arbeidsplaatsen – zoals overigens het geval is bij de steunverlening door het EFRO – worden bevorderd. Daarentegen doet men er beter aan zich niet te beperken tot investeringssteunmaatregelen waardoor bij voorbeeld ten minste tien arbeidsplaatsen worden gecreëerd, omdat men op deze wijze het risico loopt interessante initiatieven, met name in landbouwstroken, ter zijde te schuiven. Om te vermijden dat de dossiers zich opstapelen en het aantal administratieve taken nodeloos oploopt, kan wellicht steun worden verleend voor in algemene programma's samengevoegde projecten voor de creatie van nieuwe arbeidsplaatsen, zelfs indien de projecten afzonderlijk minder dan tien arbeidsplaatsen zouden opleveren.

5.2.4. Het zou echter stellig gevaarlijk zijn indien men zich tot dergelijke vormen van rechtstreekse steunverlening beperkte. Men heeft namelijk kunnen vaststellen dat één van de grote oorzaken van de achterstand van een regio gelegen is in het feit dat zij geïsoleerd is van andere

streken waar een grotere economische bedrijvigheid heerst of in een gebrek aan basisinfrastructuren. De ontsluiting van zo een regio, de aanleg van industriegebieden – niet alleen voor grote ondernemingen, maar ook voor kleine en middelgrote bedrijven –, de ontwikkeling of de vernieuwing van de infrastructurele voorzieningen kunnen dus absolute voorwaarden zijn om de regio economisch van de grond te helpen en hiertoe strekkende maatregelen zouden dan ook ten sterkste moeten worden aangemoedigd.

5.2.5. Tevens dient bijzondere aandacht te worden besteed aan het huisvestingsvraagstuk. Modernisering van bestaande woningen of de bouw van nieuwe woningen kunnen belangrijke regionale ontwikkelingsmaatregelen vormen.

5.2.6. De directe steunmaatregelen voor de schepping van arbeidsplaatsen, die zoveel mogelijk moeten worden ontwikkeld, en de steunverlening voor infrastructurele voorzieningen waarmee men, nadat de noodzaak hiervan is vastgesteld, moet doorgaan, zijn dus niet met elkaar in strijd, doch vullen elkaar in alle opzichten aan.

5.3. De keuze van de te creëren arbeidsplaatsen

5.3.1. Er kan geen sprake van zijn vooraf vast te stellen van welke aard de in deze of gene te creëren arbeidsplaatsen moeten zijn, zelfs al zou de natuurlijke gesteldheid zich meer voor een bepaald type activiteit kunnen lenen, of juist niet.

5.3.2. De talrijke voorbeelden van de kwetsbaarheid van streken waarin slechts één enkele activiteit wordt uitgeoefend of slechts één tak van industrie bestaat, zetten namelijk aan tot een diversifiëring van de activiteiten, zowel wat betreft de beroepssector als wat de verdeling tussen produktiesector en dienstverlenende sector aangaat.

5.3.3. De in de verschillende landen toegepaste decentralisering heeft het, door combineren van de afremmingsmaatregelen in de congestiegebieden en de stimulerende maatregelen in de probleemgebieden, mogelijk gemaakt dat zich in deze regio's industriële of dienstverlenende bedrijven vestigen (banken, verzekeringsmaatschappijen, administratieve diensten), die in ruime mate hebben bijgedragen tot een verbetering van de werkgelegenheidssituatie. Deze aanpak dient dus te worden voortgezet.

5.3.4. Ook is echter gebleken dat de grote ondernemingen in tijden van recessie vaak de neiging hadden eerder hun oudere vestigingen in werking te houden, dan recentere vestigingen in randgebieden.

5.3.5. Het is dus belangrijk dat behalve naar decentralisering van de ondernemingen tegelijkertijd ook wordt gestreefd naar de vestiging van autonome bedrijven in deze streken.

5.3.6. Ook dient alle aandacht te worden besteed aan de uitbreiding of de consolidering van reeds bestaande activiteiten; hierdoor kunnen soms tegen betrekkelijk geringe kosten arbeidsplaatsen worden behouden of zelfs gecreëerd, met dien verstande dat deze arbeidsplaatsen nuttig, duurzaam en werkelijk productief moeten zijn en tegelijkertijd beantwoorden moeten aan de verlangens van de betrokkenen.

5.3.7. In sommige regio's zou een onderzoek moeten worden ingesteld naar de mogelijkheden van een verdere ontwikkeling van de bosbouw. Een desbetreffende richtlijn van de Commissie is overigens op ontoereikende wijze ten uitvoer gelegd. Deze sector wordt dikwijls te zeer verwaarloosd, terwijl de Gemeenschap gebrek heeft aan bosareaal en grote hoeveelheden hout moet invoeren. De bossing van bepaalde oppervlakten, het onderhoud van de bossen, de bosexploitatie en de activiteiten in verband met houtvervoer en -bewerking lijken in belangrijke mate bij te kunnen dragen tot de oplossing van de werkgelegenheidsproblemen die zich in verscheidene regio's voordoen.

5.3.8. Gewezen dient voorts te worden op het belang van goede voorzieningen voor het algemeen onderwijs en de beroepsopleiding, aangezien de ter plekke beschikbare arbeidsplaatsen zich op de nieuwe gecreëerde betrekkingen moeten kunnen voorbereiden en de vereiste kwalificaties moeten verwerven; een onvoldoende diversifiëring van de kwalificaties voor de beschikbare betrekkingen is even ongunstig voor een regio als een op slechts één enkele activiteit gebaseerde economie.

5.4. De voorwaarden voor een duurzame vestiging

5.4.1. De ervaring heeft ook geleerd dat grote aandacht moet worden besteed aan het duurzame karakter van de nieuwe arbeidsplaatsen.

5.4.2. Niet alleen is het namelijk een betreurenswaardige verspilling indien de activiteiten van een onderneming waarvan de vestiging in het bijzonder werd aangemoedigd, worden gestaakt, doch ook wordt hierdoor de uitvoering van andere projecten bemoeilijkt en het moreel van de bevolking in de betrokken sector aangetast.

5.4.3. Alvorens er steun wordt verleend, dient er dus een nauwlettend onderzoek te worden ingesteld naar de kansen en de kwaliteiten van de aanvragers en vervolgens een nauwgezette controle te worden uitgeoefend op de wijze waarop van de ter beschikking gestelde fondsen gebruik wordt gemaakt; hierbij zou de verantwoordelijke regionale instantie betrokken moeten worden.

5.4.4. In ieder geval is het belangrijk dat de nieuwe activiteiten zodanige omstandigheden worden geboden, dat zij op voet van gelijkheid kunnen staan met vergelijkbare activiteiten in andere gebieden.

5.4.5. Hoewel dus in het begin subsidies en faciliteiten stellig noodzakelijk zijn als tegenwicht tegen allerlei handicaps, dienen deze handicaps zelf zo spoedig mogelijk te

worden opgeheven, en wel in het bijzonder door verbetering van de infrastructuurlijke voorzieningen en het milieu; op deze wijze krijgt de betrokken streek dan de beschikking over de middelen om zelf voor haar verdere ontwikkeling zorg te dragen. Dit is waarschijnlijk de beste methode om te bereiken dat de nieuw gecreëerde arbeidsplaatsen van duurzame aard zullen zijn.

5.4.6. Dit bevestigt ook hoe belangrijk het huidige streven van de Commissie is om de aanvragers van steunverlening door het EFRO ertoe aan te sporen hun verzoek te doen in het kader van een programma voor regionale ontwikkeling.

5.4.7. Een echt regionaal beleid impliceert namelijk dat er goed doordachte ontwikkelingsprogramma's worden opgesteld, waardoor iedere regio in staat wordt gesteld een eventuele achterstand in te lopen en dezelfde kansen krijgt als andere regio's.

5.5. *Het gevaar van concurrentiedistorsies*

5.5.1. Uit dit oogpunt gezien lijkt de steun die wordt verleend aan ondernemingen welke bereid zijn zich in een probleemregio te vestigen, geen ernstig risico van concurrentiedistorsies met zich mee te zullen brengen.

5.5.2. Afgezien van de mogelijke betekenis van deze vorm van steunverlening voor een betere onderlinge afstemming van de activiteiten in ieder land en de Gemeenschap, waarop later zal worden ingegaan, vormen deze steunvormen een compensatie voor zekere moeilijkheden, die tot dusverre de ontwikkeling van de regio in de weg hebben gestaan.

5.5.3. Uiteindelijk zou de verwezenlijking van gelijke kansen voor de verschillende regio's deze steun overbodig moeten maken; dit betekent niet dat zij alle dezelfde mogelijkheden zullen hebben, doch dat iedere regio bij deze ontwikkeling haar eigen weg moet kunnen gaan.

5.5.4. Anderzijds vormen de beperkingen die de ondernemingen worden opgelegd in het kader van de decentralisatie, of in de vorm van de verplichting hun investeringen, althans gedeeltelijk, op bepaalde streken te richten, ontegenzeggelijk een belemmering.

5.5.5. Deze verplichtingen gaan echter in het algemeen vergezeld van compensaties in de vorm van aanvullende hulp voor investeringen die aan bovengenoemde voorwaarden voldoen. Het is uiteraard belangrijk erop toe te zien dat er een zeker evenwicht tot stand wordt gebracht tussen de belemmeringen en de hiervoor ontvangen compensaties, opdat de activiteiten van de ondernemingen zich vrijelijk kunnen ontplooiën.

5.5.6. Het spreekt ook vanzelf dat de kosten die met het herstel van een evenwicht tussen de regio's gemoeid zullen zijn, van land totland zullen verschillen. Het communautair regionaal beleid is, met zijn financieringsmethoden, echter één van de aangewezen instrumenten om

een meer reële solidariteit tussen alle Lid-Staten en regio's van de Gemeenschap tot stand te brengen. Dit is een van de argumenten die voor versterking ervan pleiten.

5.6. *De coördinatie van de communautaire steunmaatregelen*

5.6.1. Ten slotte dient te worden beklemtoond dat de communautaire steunmaatregelen, naar het schijnt, nog niet met maximale doeltreffendheid ten uitvoer worden gelegd.

5.6.2. Er zijn namelijk vele gevallen waarin steun is verleend door het EFRO, de EIB, de EGKS, het EOGFL of het Sociaal Fonds, maar het is zelden tot een bundeling van de middelen gekomen, terwijl in het kader van een werkelijk regionaal beleid toch gecoördineerde acties hadden kunnen worden gevoerd.

5.6.3. De coördinatie waarmee de verschillende diensten van de Commissie die over deze middelen beschikken, een begin maken, belooft veel goeds voor de toekomst. Wil men echter dat de betrokkenen zelf beter op de hoogte zijn van deze verschillende communautaire mogelijkheden dan dient men ook zorg te dragen voor een goede voorlichting in de regio's.

6. *Algemene voorwaarden voor een doeltreffende steunverlening*

Ongeacht de middelen die worden gebruikt om de schepping van arbeidsplaatsen en de regionale ontwikkeling te bevorderen, moet er ook vooral aan een aantal algemene voorwaarden zijn voldaan, willen de steunmaatregelen het beoogde effect sorteren.

6.1. *Een gunstig algemeen economisch klimaat*

Hoewel het altijd moeilijk is nieuwe bedrijven te vestigen in streken waar deze niet spontaan willen aarden of zelfs eerder de neiging hebben de streek te verlaten, zijn de moeilijkheden nog groter in een klimaat van economische depressie, waardoor de investeringslust niet bepaald wordt aangewakkerd en de schepping van arbeidsplaatsen niet wordt bevorderd. Het is dus in ieder geval noodzakelijk een bijzondere inspanning te verrichten ten behoeve van de meest benadeelde gebieden, maar tegelijkertijd is het zaak het regionaal beleid in te passen in een algemene op expansie gerichte aanpak. Het is namelijk gemakkelijker nieuwe arbeidsplaatsen te creëren dan bestaande arbeidsplaatsen naar elders over te hevelen.

6.2. *Een globaal regionaal beleid*

6.2.1. Anderzijds hebben bovengenoemde maatregelen des te meer effect, indien zij in het kader van een meer globaal beleid worden genomen.

6.2.2. Het is belangrijk regionale stimuleringsmaatregelen te combineren met maatregelen ter afremming van nieuwe vestigingen in andere, overvolle gebieden, om aldus tot een betere verdeling van de activiteiten te komen.

6.3. *Samenhang van het regionaal beleid op de andere gebieden*

6.3.1. Het regionaal beleid kan zich bovendien pas werkelijk geheel ontplooiën en op harmonieuze wijze ontwikkelen, indien het wordt gecoördineerd met het beleid van de Gemeenschap op de overige gebieden en er een hechtere samenhang tot stand wordt gebracht tussen dit beleid en de politiek van de Lid-Staten.

6.3.2. Bij het regionaal beleid dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het communautaire beleid op de andere gebieden; anders zouden de in het kader ervan genomen initiatieven door de algemene ontwikkeling van de economie weer in gevaar gebracht kunnen worden. Bovendien dient bij het beleid van de Gemeenschap op alle andere gebieden steeds de noodzaak voorop te staan, de vooruitgang van de minder begunstigde regio's niet te belemmeren; de acties van het regionaal beleid zouden er anders nl. slechts toe dienen de negatieve effecten van de overige beleidsmaatregelen van de Gemeenschap te ondervangen, en ook dat niet eens altijd in afdoende mate.

6.4. *Een communautair regionaal beleid*

Zonder de verantwoordelijkheden van de Lid-Staten in twijfel te trekken, zonder het doel van de oprichting van het Europees Regionaal Fonds – zoals dit tijdens de Topconferentie van Parijs in 1972 werd vastgelegd – te snel als te beperkt te willen beschouwen, dient men het begrip „voornaamste regionale onevenwichtigheden” zeker beter te analyseren, om ten volle te kunnen beseffen wat een communautair regionaal beleid inhoudt.

- De aan de regionale onevenwichtigheden ten grondslag liggende problemen mogen zeker niet uitsluitend uit het oogpunt van de werkgelegenheid worden beschouwd.
- Voor een beoordeling van de situatie dient men uit te gaan van alle ongelijkheden.
- Het Europees regionaal beleid dient – in samenhang met het communautaire beleid op andere gebieden – opnieuw te worden geconcipieerd, met als doel een geleidelijke verbetering van de werkgelegenheid – doch ook van het leefmilieu –, een meer evenwichtige verdeling van de bevolking ten gunste van de plattelandsgebieden en de kleine steden, en de verbetering van de overheidsdiensten die het dagelijks leven kunnen veranderen.
- Zou het, uitgaande van deze heroriëntering, niet zelfs mogelijk zijn de inflatie te bestrijden?

— Even zovele vragen die buiten het bestek van het onderhavige advies vallen, doch waaraan zeker meer aandacht moet worden besteed.

6.5. *Regionale „relayeringspunten”*

Het Comité wijst er nogmaals op dat het regionaal beleid gericht moet zijn op steunverlening en niet op ondersteuning. Hiervoor dienen regionale „relayeringspunten” voorhanden te zijn, waardoor de behoeften van iedere streek naar voren worden gebracht en actief aan de ondernomen acties wordt deelgenomen. De bevolkingen van de regio's dienen hun lot in eigen handen te nemen, initiatieven te ontplooiën, zich op allerlei manieren aaneen te sluiten om er rechtstreeks zelf toe bij te dragen dat de plaatselijke activiteiten nieuw leven wordt ingeblazen en de regionale activiteiten worden versterkt. Dit is een absolute voorwaarde voor een duurzame, aangepaste en succesvolle actie. Hiermee wordt het probleem van de regionale structuren, hun bevoegdheden en hun activiteiten in zijn volle omvang gesteld.

6.6. *Een betere voorlichting*

6.6.1. Ten slotte zij hier gewezen op de noodzaak van een aanzienlijke verbetering van de voorlichting betreffende de communautaire steunmogelijkheden, met name ten behoeve van regionale instanties in de Lid-Staten. Deze mogelijkheden zijn namelijk nog vrijwel onbekend en door een betere voorlichting zou bereikt kunnen worden dat hiervan beter gebruik wordt gemaakt.

6.6.2. Dit is tevens een voorwaarde voor een harmonisatie van de standpunten, die mede tot stand moet komen doordat de steunverlening geleidelijk wordt ingepast in het kader van de schema's voor communautaire ontwikkeling. Ten slotte is het ook een middel om de communautaire werkgelegenheid concreet gestalte te geven.

6.6.3. Het is tevens bijzonder belangrijk dat de communautaire steunmaatregelen grotere bekendheid krijgen en dat de voorlichting op dit punt dus aanzienlijk wordt verbeterd.

6.6.4. In dit verband heeft het Comité met belangstelling kennis genomen van de eerste informatie die de Commissie over deze steunmaatregelen heeft verstrekt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*, alsmede van de voorbereiding van een brochure met informatie ten behoeve van industriële investeerders. Tevens stelt het met interesse vast dat er reclameborden in de maak zijn waarmee wordt beoogd de aandacht van het publiek te vestigen op de communautaire bijdragen tot de uitbreiding of verbetering van bij voorbeeld het wegennet. Het verzoekt de Commissie op dit terrein verdere maatregelen te nemen.

7. Het regionaal beleid en de bestrijding van de inflatie

7.1. Er werd reeds gewezen op de noodzaak het regionaal beleid nauw te laten samenhangen met het communautaire beleid op andere gebieden. Nu de relatie tussen het regionaal beleid en de werkgelegenheid is geanalyseerd, is het noodzakelijk te trachten meer in het bijzonder een beeld te krijgen van het eventuele verband tussen het regionaal beleid en de bestrijding van de inflatie, die, met de werkgelegenheid, één van de grote prioriteiten van het ogenblik vormt.

7.2. Dit is een bijzonder complex vraagstuk bij de behandeling waarvan men dan ook de nodige bescheidenheid aan de dag dient te leggen; bij de bestudering van de ervaringen die op regionaal niveau zijn opgedaan, hebben degenen die de vragenlijsten hebben beantwoord in het algemeen verklaard dat zij onmogelijk kunnen beoordelen welke invloed hun acties op de inflatie hebben. Of het nu door een gebrek aan bruikbaar plaatselijk statistisch materiaal komt of door het feit dat de inflatie voornamelijk als een nationaal en zelfs internationaal vraagstuk wordt beschouwd, zij zijn allen geneigd te denken dat er weinig of geen verband bestaat tussen „regionaal beleid” en „inflatie”.

7.3. In het algemeen wordt het regionaal beleid soms verweten dat het de inflatie in de hand werkt, omdat hierdoor rechtstreeks financieel wordt bijgesprongen in een situatie waarin eigenlijk zuinigheid geboden is. Er kan in dit verband echter op gewezen worden dat de uit hoofde van het regionaal beleid, op communautair of nationaal niveau uitgetrokken bedragen op zichzelf te weinig gewicht in de schaal leggen om als inflatiebevorderende factor te kunnen worden aangemerkt.

7.4. Toch is het van wezenlijk belang dat wordt nagegaan of het streven naar een vermindering van de regionale onevenwichtigheden, en in het bijzonder naar een verbetering van de werkgelegenheidssituatie – het hoofddoel van het regionaal beleid –, eventueel toch geen inflatie in de hand werkt. Het is namelijk een erkend feit dat de ontwikkeling van de werkgelegenheid en de beheersing van de inflatie ten nauwste met elkaar samenhangen.

7.5. In de eerste plaats zij opgemerkt dat de investeringen voor projecten van allerlei aard in congestiegebieden bijzonder omvangrijk zijn, en naarmate de agglomeraties in omvang toenemen, steeds kostbaarder worden. De bestaande infrastructuur trekken stellig bedrijven aan, doch de onvermijdelijke uitbreiding hiervan brengt aanzienlijke kosten met zich mee, die in het algemeen eerder door de plaatselijke overheden en de belastingbetalers worden gedragen dan door de ondernemingen zelf, waardoor de uit deze extra kosten voortvloeiende belasting minder in het oog springt. Studies hebben bij voorbeeld uitgewezen dat de transportkosten in de streek rond Parijs 2,5 maal zo hoog waren dan in andere streken. Evenzo worden in de woningbouw, naar gelang van de streek, voor een zelfde eenheid verschillen genoteerd van 1 tot 1,8. Hoe het ook zij, door deze infrastructuur ontstaat een steeds sterkere prikkel tot het scheppen van nieuwe

arbeidsplaatsen, waaruit weer behoefte aan nieuwe infrastructuurle voorzieningen voortvloeit; deze ontwikkeling vormt de grondslag van een concentratieproces dat men op grote schaal heeft kunnen waarnemen. Door te trachten overmatige concentraties te vermijden en de activiteiten te verdelen over minder volle gebieden, zou dus schijnbaar een beter gebruik van de beschikbare middelen kunnen worden gemaakt.

7.6. Anderzijds is het een feit dat de lonen vaak hoger zijn in gebieden met een grote concentratie van industrieën of zeer dichte bebouwing, en de mening wordt soms verkondigd dat de vaak op nationaal niveau waargenomen tendens om de lonen in de probleemgebieden op te trekken tot het peil van de lonen in de meest begunstigde gebieden, of zelfs maar het streven hiertoe, de inflatie zou aanwakkeren, omdat de produktiviteit in de probleemgebieden lager ligt.

7.7. Door anderen wordt betoogd dat bij het prijsvormingsproces niet altijd wordt uitgegaan van de meest produktieve ondernemingen en soms ruimschoots rekening wordt gehouden met de meest marginale bedrijven.

7.8. Of het nu lonen of prijzen betreft, duidelijk lijkt wel dat het regionaal beleid, dat bijdraagt tot een vermindering van de buitensporige onevenwichtigheden en tot het verschaffen van minder ongelijke grondslagen en voorwaarden voor de ontwikkeling van de verschillende streken, de oorzaken van spanning en inflatie tegelijkertijd vermindert doordat het een parallelle ontwikkeling van de economische en de loonpolitieken mogelijk maakt, en bovendien een discrepantie voorkomt die de werkgelegenheid als zodanig nadelig beïnvloeden zou. Het regionaal beleid schijnt dus ook op dit vlak eerder een positief dan een negatief effect te hebben.

7.9. Op den duur zullen de ontwikkeling van infrastructuurle voorzieningen en het inzetten van nieuwe produktiecapaciteit in onderontwikkelde regio's en regio's met onvoldoende werkgelegenheid moeten bijdragen tot een verbetering van de totale produktiviteit van ieder land en van de Gemeenschap als geheel; de produktiviteit van een bedrijf is immers niet alleen afhankelijk van interne factoren, doch ook van de omgeving waarin het bedrijf gevestigd is.

7.10. Deze verbetering springt bijzonder duidelijk in het oog wanneer men tracht in het kader van het regionaal beleid – zoals dikwijls het geval is – de industriële herstructurering gemakkelijker te laten verlopen en de vernieuwing van bepaalde verouderde structuren mogelijk te maken. In plaats van oude, bedreigde activiteiten in stand te houden, worden om de continuïteit van de werkgelegenheid te garanderen gezonde en dynamische ondernemingen gecreëerd; zowel de regio als de gehele collectiviteit hebben hier veel meer baat bij. Een actief regionaal beleid is één der vereisten van een politiek gericht op de aanpassing van de economische structuren in sociaal aanvaardbare omstandigheden.

7.11. Naast deze overwegingen die uitsluitend betrekking hebben op de economische produktiviteit, is er nog een zeer belangrijke overweging waaraan wij niet voorbij mogen gaan, nl. het enorme belang van de verwezenlijking van complexen met een menselijker omvang, waarin problemen in verband met woon-werkverkeer, huisvesting, milieu en verontreiniging onder véél betere omstandigheden kunnen worden aangepakt en opgelost dan in buitensporig grote agglomeraties. Het streven naar dit beter sociaal-economisch evenwicht is waarschijnlijk één van de belangrijkste doelstellingen van het regionaal beleid. De Europese Gemeenschap behoort met dergelijke overwegingen rekening te houden.

8. Conclusies: de noodzaak van een grotere inzet

8.1. Het regionaal beleid blijkt dus een wezenlijke bijdrage te leveren tot de verbetering van de werkgelegenheidssituatie.

8.2. Zonder te kunnen pretenderen dat dit beleid uitkomst kan bieden in het algemene vraagstuk van het herstel van een bevredigend werkgelegenheidspeil, kan men toch stellen dat het definitieve oplossingen kan brengen in situaties die de grootst mogelijke voorrang dienen te krijgen, met name in streken die met een chronisch werkgelegenheidstekort te kampen hebben en streken waar het economisch leven onderhevig is aan snelle veranderingen.

8.3. Voorts kan men concluderen dat het regionaal beleid beslist niet in strijd is met het andere prioritaire vraagstuk van deze tijd, de bestrijding van de inflatie; het tegendeel blijkt waar te zijn: het regionaal beleid kan buitensporige onevenwichtigheden opvangen, bijdragen tot een vermindering van de spanningen en tegelijkertijd de middelen verschaffen voor een meer harmonisch verlopende

ontwikkeling in overeenstemming met de doelstellingen van de Gemeenschap en de innigste wensen en verlangens van de bevolking.

8.4. Ter wille van de verbetering van de werkgelegenheid en de bestrijding van de inflatie schijnt dus meer aandacht te moeten worden geschonken aan en meer middelen te moeten worden uitgetrokken voor het regionaal beleid.

9. Een suggestie: een communautaire regionale conferentie

9.1. Bij de analyses die zijn gemaakt van de op regionaal niveau opgedane ervaringen, is duidelijk gebleken dat degenen die zich ondanks aanzienlijke moeilijkheden beijveren om hun regio's uit de problemen te helpen en hinderpalen van allerlei aard te overwinnen, slecht op de hoogte zijn van de communautaire steunmogelijkheden en de pogingen die op dit niveau in het werk worden gesteld om de regionale steunverlening tot volle ontplooiing te laten komen.

9.2. Ongetwijfeld vormen de contacten met de Commissie en de onderlinge uitwisseling van concrete ervaringen een belangrijke stimulans en een ontegenzeggelijke steun voor de ter plekke opererende uitvoerders van het regionale beleid.

9.3. Het Comité stelt de Commissie dan ook voor, het initiatief te nemen tot het houden van een conferentie, waaraan zal moeten worden deelgenomen door allen die in de verschillende Lid-Statens hunne bijdragen tot deze geweldige inspanning om een waarachtig regionaal beleid ten uitvoer te leggen. Stellig zou dit voor het communautaire beleid op dit gebied een belangrijke stap voorwaarts betekenen.

Gedaan te Brussel, 31 maart 1977.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Basil de FERRANTI

BIJLAGE

bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité

De volgende passages van het advies van de Afdeling zijn gewijzigd of geschrapt ten gevolge van de goedkeuring van de tijdens de beraadslaging ingediende wijzigingsvoorstellen:

Paragraaf 4.1.1

„In de meeste landen bestaan systemen voor investeringshulp, waarvan de betekenis afhangt van de ernst van de in de verschillende streken geconstateerde moeilijkheden.”

Uitslag van de stemming:

Algemene stemmen voor.

Paragraaf 5.3.8

„Gewezen dient voorts te worden op het belang van goede voorzieningen voor de beroepsopleiding, aangezien . . .”.

Uitslag van de stemming:

Algemene stemmen voor.

Paragraaf 6.3.2

„Bij het regionaal beleid dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het industrieel beleid, evenals met het landbouwbeleid en de sociale politiek. Anders zouden de nieuw gecreëerde arbeidsplaatsen in gevaar kunnen worden gebracht door de algemene ontwikkeling van de economie.”.

Uitslag van de stemming:

Algemene stemmen voor.
